

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

ČÍSLO 333 ČERVENEC - SRPEN 2017 ROČNÍK 28 CENA 20,- Kč

LEKCE PORÁŽEK A NAŠE ÚKOLY

ÚV VKSB K 100. VÝROČÍ VŘSR

Ústřední výbor Vsesvazové komunistické strany bolševiků (VKSB) schválil na plenárním zasedání 8. 4. 2017 dokument „Poučení ze století velikých vítězství a tragických porážek sovětské moci v SSSR“. Zásadní materiál VKSB je velmi rozsáhlý (devět stran) a proto se pokusím informovat o něm stručněji a s volnějším překladem. Titulek článku i zvýraznění vybraných pasáží jsem převzal z ruského originálu.

V úvodu se připomíná význam Velké říjnové socialistické revoluce, která položila základy světa bez vykořisťování a útlu. Cestu k proletářské revoluci ukázala teorie vědeckého socialismu. Vůdci světového proletariátu Marx, Engels a Lenin hluboce analyzovali zákonitosti společenského rozvoje, odhalili ostré protiklady kapitalismu a dokázali nevyhnutelnost jeho zániku.

Sovětský lid bojoval ve 20. století s velikou vírou ve vítězství se všemi těžkostmi na cestě ke komunistické budoucnosti. Tato cesta byla zločinně přerušena a bylo zničeno vše, co bylo vytvořeno za desetiletí budování komunismu: mocný stát pracujících SSSR, bratrská družba sovětských národů, nevidaná úroveň vzdělání, kultury, techniky a vědy.

Hrdinové říjnové revoluce 1917 byli průkopníci budování nové společnosti. V nejtěžších podmínkách museli hledat odpovědi na četné otázky, které kladl reálný život. Být první znamená mít i právo na chyby. **Historii není možné vrátit zpět a znovu přehrát, ale je možné a nutné získat hluboké a adekvátní závěry ze všeho, co se stalo v sovětských dějinách.**

Léta, kdy sovětskou vládu a stranu bolševiků vedli V. I. Lenin a J. V. Stalin, byla obdobím, v němž se změnila zaostalá a pologramotná země v jednu z největších mocností, ekonomickým potenciálem druhou na světě. V období 1917 - 1953 byly uskutečněny kolosální přeměny: industrializace průmyslu, kolektivizace zemědělství. Mladý sovětský stát zvítězil ve dvou válkách: v občanské a Velké vlastenecké. Porazil německý fašismus a založil rozlehlý tábor socialistických zemí na západě i východě euroasijského kontinentu.

Kurs na výstavbu socialismu strana a dělnická třída probíjávaly v nejtěžším třídním boji se zbytky svržených vykořisťovatelských tříd, s kapitalistickými elementy města i vesnice, s „levými“ a pravicovými oportunisty, kteří se pokoušeli odvrátit bolševiky ze správné cesty. Ve třicátých až padesátých letech byl Sovětský svaz bez zveličování pochopně pokrokovým lidem celého světa. Vítězství socialismu bylo právně zakotveno v Ústavě SSSR přijaté v prosinci 1936 a vypracované pod vedením J. V. Stalina.

V prognóze připravené v lednu 1946 pracovníky ambasády USA

v Moskvě bylo uvedeno, že SSSR „v nejbližších 20 letech je schopen rozvíjet se rychleji než všechny ostatní státy a přeměnit se v ekonomickou mocnost srovnatelnou s USA“. V jedné z analytických zpráv CIA té doby se říká ještě určitěji, že udržení tempa rozvoje SSSR může vést v 20 letech k likvidaci kapitalismu na celé planetě.

Namísto toho přišel rok 1953 - nejtragičtější letopočet sovětské historie. Zemřel Josif Visarionovič Stalin - vynikající vůdce strany bolševiků a sovětského státu, žák a pokračovatel díla velkého Lenina. Zavražděn byl věrný Stalinův spolupracovník L. P. Berija. S příchodem k moci kliky v čele s N. S. Chruščovem bylo zastaveno a později obráceno zpět směřování SSSR ke komunismu. Chruščov na 20. sjezdu KSSS bezpříkladně pošpinil veškerou hrdinnou historii sovětského lidu, což mělo vážné důsledky pro jednotu socialistických zemí a všeho světového komunistického hnutí.

V protikladu ke stalinské teorii směřování ke komunismu na základě využití vnitřních socialismu vlastních mohutných zdrojů rozvoje společnosti, zformulované Stalinem v práci „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, skupina „vůdců“ v čele s Chruščovem prosadila „rozvoj“ socialistického národního hospodářství s pomocí kapitalistických metod založených na finančním zisku podniků.

Chruščov chápal výstavbu komunismu sverážně. Říkal: „Co je to komunismus? Bliny s máslem a se smetanou. Když předhloníme USA v produkci mléka a masa, komunismus nebude daleko.“ Sovětský dělník, vedený k práci čistě kapitalistickými stimuly, měl budovat komunistickou společnost.

Chruščov byl velkým mistrem lži a líceměrnosti. Na jedné straně byl 22. sjezdem KSSS (1961) přijat program vybudování komunismu do roku 1980. Na druhé byla do socialistického národního hospodářství protlačena reforma Kosygina, svou podstatou buržoazní.

Kosyginova reforma fakticky uvolnila ruce ředitelům ještě formálně socialistických podniků. Zvyšující se zisk zůstával v jejich kapsách. Tak se rodila nová třída - sovětská buržoazie. Ani jedna z „novinek“ Chruščova a Kosygina neprokázala efektivní vliv na fungování socialistické ekonomiky. Za to socialismu cizí „novinky“ se projeví jako „choroboplodné mikroby“ ve zdravém těle socialistického hospodářství.

Za Chruščova byla odmítnuta diktatura dělnické třídy (proletariátu). V těch letech se také prudce snížila role dělnické třídy ve společnosti. K dělníkům se pěstoval přezíravý vztah. Mnozí členové KSSS, nemluvě o bezpartijních, sklouzávali k spotřební malomě-

řákové psychologii. Za Chruščova i Brežněva všude a ve všem panoval formalismus.

Za Chruščova a v následujících obdobích komunistická strana ztrácela postavení ideologického a politického vůdce. Přeměna komunistů v „hospodářičky“ vedla ke ztrátě autority strany. V letech Velké vlastenecké války vedli vojáky do útoků komunisté. Na bitevních polích padly tři miliony z pěti milionů členů VKS(b). Vzniklé „vakuum“ se urychleně zacelovalo politicky málo gramotnými lidmi a kariéristy.

Do devadesátých let se KSSS zcela odtrhla od lidu. A rozkládali stranu její vlastní vůdci. Pod vedením posledního generálního tajemníka Gorbačova se strana zřekla monopolu komunistické ideologie a místo něho přijala čistě buržoazní „politický pluralismus“. V ekonomice plánovitě řízení zaměnila orientace na tržní vztahy s „mnohostí forem vlastnictví“. Země přešla do řad kapitalistických států s vládou kriminality ve všem.

Obdobným vývojem prošla ideologická práce a výchova mladého pokolení (každé z těchto otázek je věnováno v dokumentu několik odstavců), ale i práce bezpečnostních složek. Po zavraždění Beriji živě obviněného z plánu převratu prostřednictvím KGB ÚV KSSS zakázal pracovníkům KGB kontrolovat stranickou nomenklaturu od centra po úroveň okresů. Spolupracovníci KGB (obdobně jako mnozí jiní členové strany) ztráceli ideovou pevnost a principiálnost. Měnili se v pouhé vykonavatele příkazů seshora. Taková organizace pak nemohla chránit bezpečnost a celistvost socialistického státu - SSSR.

O „stalinských represích“

Chruščov ve svých zprávách tvrdil, že sovětská moc neměla uprostřed třicátých let žádné nepřátele. Historie ovšem mnohokrát potvrdila oprávněnost hodnocení Stalina, že s posilováním socialismu odpor svržených tříd nebude slábnout, ale naopak poroste. Stalinova analýza udivuje hloubkou intuitivního vidění budoucnosti. Vzpomeňme třeba jen Velkou vlasteneckou válku - na vlasovce a „lesní bratry“, ale i na bílé generály, kteří znova vyplouvali na povrch. Svodky KGB již z poválečných let hovoří o tisících odhalených letáků i o veřejných vystoupeních s ostře antisovětským obsahem. Totéž jsme zažili za časů „přestavby“ a dokazuje to, že Stalin měl pravdu v otázce zosťování třídního boje.

V letech po smrti J. V. Stalina v ekonomice SSSR narůstala s katastrofálními důsledky disproporce mezi výrobou produktů skupin A a B. Ve snaze vybudovat mocný raketový a jaderný štít - za „studené války“ proti USA a NATO oprávněné - výrazně rostla produkce ropy a oceli.

(Pokračování na s. 3)

STÁVKA BRATISLAVSKÝCH DĚLNÍKŮ

Koncem června proběhla na Slovensku největší stávka od vyhlášení slovenské samostatnosti. Postihla bratislavský Volkswagen, který v době vyhlášení stávky zaměstnával přibližně 12 000 lidí. Stávku vyhlásili odbory poté, co nedošlo k dohodě s vedením podniku ohledně výše nárůstu mezd. Původní nabídka vedení podniku navrhovala postupné zvyšování mezd o 8,9 %, naproti tomu odbory požadovaly jednorázové zvýšení o 16 %. Když nedošlo k dohodě, stávka 20. 6. začala.

Začátek stávky byl provázen tisícovými demonstracemi dělníků před branami podniku Volkswagen. Dělníci na demonstraci vystoupili s hesly, jako jsou např. „Neponižujte nás“ a „Vy pro nás minimum, my pro vás maximum“. Zahájením stávky došlo k utlumení výroby většiny vozidel v bratislavském Volkswagenu. K prvnímu setkání mezi zástupci odborů a zástupci vedení podniku došlo příští den, v němž pokračovali před branami podniku tisícové demonstrace dělníků a lidí s dělníky sympatizujícími (stávku například přišla podpořit i skupina odborářů z české společnosti Škoda Auto). Na těchto jednáních již zástupci odborů slevili z některých svých požadavků. Místo předchozího požadavku jednorázového nárůstu mezd ve výši 16 % nyní požadují zvýšení mezd ve dvou krocích, a to ve výši 13,9 %, ale vedení na to nepřistoupilo.

V této době už je ze strany režimních médií i politiků vyvíjen tlak na slovenské dělníky, aby se stávkou skončili a vzdali se většiny svých původních požadavků. Představitel odborů, Zoroslav Smolinský, však prohlašuje, že stávka bude pokračovat a že jsou zaměstnanci připraveni si za svými požadavky nadále stát. V následujících dnech prohlašuje mluvčí Volkswagenu, Lucie Kovarovičová Makayová, že podnik nadále vyrábí malá auta (typu Škoda Citigo, Seat Mii a Volkswagenu up). Stávkující však uvedli, že několik dní po zahájení stávky podnik vyrobil pouze několik málo desítek aut. Běžná

denní produkce v podniku přitom činí až tisíc vozidel.

25. 6. došlo k dohodě mezi vedením odborů a vedením Volkswagenu. Výsledkem byl příslib postupného nárůstu mezd pro bratislavské dělníky do roku 2019 o 14 %, a to ve třech etapách. K tomu si ještě pracující vybojovali vyšší počáteční platy. Tarifní třídy 1 a 2 budou v podniku zcela zrušeny, což znamená, že nově nastupující zaměstnanci ihned přejdou do tarifní skupiny 3, kdežto ti zaměstnanci, kteří byli před stávkou v tarifní skupině 2, budou ihned přeřazeni do tarifní skupiny 3. Dělníci též ve stávce získali jeden den dovolené navíc a čtyřprocentní náhradu výdělků v době pracovní neschopnosti. K tomu všemu ještě v nové dohodě získali dělníci jednorázový příspěvek ve výši 500 euro (přibližně 13 150 Kč). Kromě jistého snížení hlavních požadavků odboráři ustoupili z požadavků na delší pracovní přestávky, zvýšení příplatků za dojíždění a na další čtyři dny dovolené. 26. 6. se výroba obnovila a dělníci znovu nastoupili do práce.

Stávka: výhody, nevýhody a poučení

Po této, pro čtenáře poněkud suché prezentaci chronologicky uspořádaných faktů, je nutné přistoupit k jisté analýze tohoto třídního střetu (protože to je nejpřesnější označení pro tento typ událostí). Budeme se snažit ujasnit, kdo hrál jakou úlohu a jaká poučení je možné z proběhnuvší stávky vyvodit. Začneme s odbory. Není tajemstvím, že v současné době je většina odborových sdružení v českých zemích a na Slovensku ve špatném stavu. Odbory jsou roztržitény, vedení odborových sdružení jsou často plná přeplacených a od členské základny odtržených aparátčků, odborový předáci dělníky spíše brzdi v jejich akcích, omezují tyto akce pouze na „svoje“ dělníky, popřípadě na „své“ odvětví, tváří se za každou cenu „apoliticky“ tam, kde je politika neoddelitelnou součástí konfliktů atd. Tyto netřídní, kapitalistické odbory nezastupují zájmy dělníků.

(Pokračování na s. 2)

GRATULACE VENEZUELE K VÝSLEDKU VOLEB

V souvislosti s vítěznými volbami do nově ustanoveného venezuelského Ústavodárného shromáždění vyjádřily své gratulace i české pokrokové a vlastenecké organizace jako je Svaz přátel Latinské Ameriky a Karibiku a Svaz komunistů (SMKČ). Ve své gratulaci označují vítězství za ránu fašistům a oligarchii a odsuzují agresivní nátlak a výhrůžky vlády USA:

„V první řadě bychom chtěli poblahopřát venezuelskému lidu k vítězství demokracie nad pravicovým terorismem a oligarchií. V této volbě utrpěli porážku všichni, kteří chtěli zemi prodat Spojeným státům a privatizaci zbavit pracující všech sociálních vymožeností vybudovaných za Chávezova a Madurova projektu moderní a spravedlivé Venezuely. Výhrůžky Spojených států jsou jen dalším dokladem škodlivosti tohoto impéria, jehož politika je zaměřena proti lidstvu jako celku. Připomeňme roli této egoistické velmoci při agresích proti Jugoslávii, Iráku, Afghánistánu a Sýrii. USA patří se Saúdskou Arábií mezi hlavní sponzory terorismu, což je dnes už veřejně tajemství. Země, která vznikla na masovém vraždění původních obyvatel, které počtem 10x překročilo holocaust, a následněm otrokářství a rasové segregaci, těžko může někomu kázat o demokracii. Kde jsou Spojené státy, tam je bída a útlak. Kde je tato mocnost, tam tečou potoky krve. Latinská Amerika ale spolu s dalšími nezávislými zeměmi světa ukazuje, že už na sobě nenechá stát severoamerickou botu věčně.“

Je dnes na lidu Venezuely v čele s prezidentem Madurem, aby neopakoval chyby Allendeovy Chile a nepodleh tlaku kriminálních živlů a vlastizrádných sil. Bránit svobodu, suverenitu a mír znamená vyhlásit válku oligarchii, fašistům a impériu!”

K tématu ještě uvádíme, že je pozoruhodné, že režimní media neinformují o původcích ekonomické a mediální války proti Venezuele, podobně jako mlčí o fašistickém teroru proti stoupencům lidové moci.

STÁVKA BRATISLAVSKÝCH DĚLNÍKŮ

(Dokončení ze s. 1)

Je to aparát, který si kapitalistická třída platí proto, aby vytvářela iluzi svobodného sdružování dělníků na pracovištích po celé ČR a na Slovensku pasivní a neschopná bojovat za své zájmy, a to i přesto, že mezi pracujícími velmi často existuje silná nespokojenost.

I v takové situaci se však najdou tací lidé, dělníci, kteří jsou stále spjati se svými spolupracovníky natolik, aby dokázali vycítit, kdy míra vykořisťování přesáhne únosnou mez, nebo kdy jsou dělníci připraveni bojovat za své požadavky. Je těžké říci, zdali je zrovna toto případ Zoroslava Smolenského, který stál v čele bratislavské stávky. Fakt však je, že jde o člověka, který v minulém roce opustil velké odborové sdružení KOVO a stál zrodu odborů, do nichž postupně přešla většina odborově organizovaných dělníků bratislavského Volkswagenu. Ať už je role samotného Smolenského jakákoliv, poučení z těchto událostí je jasné: Dělníci přitahují aktivní odbory, které jsou schopny a ochotny bojovat

za jejich práva. Zároveň je toto poučení směřováno i na ty, jež jsou v komunistické a antikapitalistickém hnutí svázáni politickou leností a maloměstšáckou malomyslností. Iluze, sdílená těmito lidmi, že v prostoru bývalého Československa neexistuje „poptávka“ po třídním boji, a že si pracující masy za svůj osud kvůli své pasivitě mohou samy, je vyvrácena praxí. Lidé chtějí bojovat, úkolem komunistů je tyto plamínky odporu vyhledávat a dávat lidem prostředky k boji.

Dále se krátce podíváme na úlohu médií. O stávce informovala poměrně široce česká i slovenská média. Nelze říci, že by v tomto případě buržoazní média informovala nějak lživě či nepřesně. Je však třeba se věnovat jedné informaci, která se často prezentuje neutrálně a vzápětí se obrací v propagandistický trik. Často se uvádělo, že průměrný měsíční výdělek dělníka v bratislavském Volkswagenu (se započtením bonusů a odměn, bez započtení manažerských platů) je 1 800 euro (přibližně 47 000 Kč). Vzápětí se objevovala informace, že slovenská mediánová mzda vloni činila 838 euro (22 000 Kč). Tato informace může na první pohled vypadat

neutrálně, v jistých kruzích se však brzy mění na propagandistický výpad proti dělníkům, kteří jsou označeni za hrabivé a nenažrané. Dokonce jsou někdy jejich požadavky vykládány jako přímé ohrožení pro nízkopříjmové skupiny, jsou ličeny jako snaha o privilegia. Ve vztahu k těmto „argumentům“ je třeba důrazně říci, že konkrétní požadavky na nějaké skupiny zaměstnanců na zvýšení mezd v jednom podniku nemají mít co do činění s výší příjmů jiných skupin zaměstnanců (a to ani podle tržní logiky, ale v tom není podstata věci). Daleko důležitějším měřítkem jsou zisky samotného podniku, tedy nakolik je vlastně pro firmu možné zvýšit dělníkům příjmy (s tím, že bez práce dělníků by podnik neměl žádné zisky).

Nikdo snad nebude namítat, že výdělečnost bratislavského Volkswagenu je obrovská. Obrát podniku je tak velký, že odborníci ze slovenského ministerstva financí spočítali, že kdyby stávka trvala 12 dní, mělo by to na celkovou slovenskou ekonomiku dopad ve výši 0,1 procenta hrubého domácího produktu. Je tedy očividné, že požadavky dělníků vzhledem k podniku oprávněné. Co se týče těch skupin pracujících, které jsou ohodnoceny méně, je pro ně tato příjmová disproporce pouze motivací k tomu, aby také bojovaly za svá práva a za zvýšení příjmů.

Podíváme-li se na úlohu politiků, můžeme říci toto: Z žádné větší politické strany nepřišla stávkujícím jasná, rychlá a účinná podpora. Namísto toho jednotliví představitelé režimu činili to, co se od nich dalo čekat, bránili kapitalisty a nadnárodní korporace. V tomto zašel nejdále slovenský ministr hospodářství, Peter Žiga (Smer). Ten označil požadavky dělníků za iracionální a dal jasné najevo, že jej více zajímají investice kapitalistů z Volkswagenu než životní podmínky tisíců slovenských pracujících. Ani ze strany slovenských nacionalistů a kotlebovců, kteří jsou vždy první tam, kde nemají být (při „obraně“ slovenských hranic před imaginární vlnou imigrantů), a pokaždé nejsou tam, kde je třeba být, nešlo zaregistrovat nějakou hmatatelnou podporu. Závěr je jednoduchý. Buržoazní politici brání buržoazii, využívají politických prostředků k ochraně třídních zájmů kapitalistů.

Tím se dostáváme i k úloze samotných kapitalistů, tedy vedení Volkswagenu. Zde jen krátce poznamenejme, že neschopnost takto velké a výdělečné firmy odvrátit stávku tisíců dělníků, je projevem jak obrovské drzosti a nezájmu o lidský život, tak projevem prohlubující se krize kapitalismu jako systému. Kapitalistické monopoly a nadnárodní korporace totiž v současné epoše imperialismu usilují o maximální zisk. Konkurence mezi

kapitalisty se zvětšuje a boj o trhy a zdroje sílí. To, na čem už kapitalisté v tomto závodě tradičně šetří, je „lidský faktor“, což v praxi znamená snižování ceny pracovní síly a zbídačování zaměstnanců.

Dělníci v této stávce dosáhli sice relativního, ale vzhledem k situaci velkého vítězství. Dosáhli jej, jak jsem ukázal v naší analýze, navzdory situaci v odborovém hnutí, navzdory médiím, navzdory politikům i navzdory kapitalistům. 12 000 dělníků bojovalo po 6 dní a zasadilo celé buržoazní mašinérii významný úder. Představme si nyní, že by desítky a stovky tisíc pracujících takto bojovalo každý den. A to nejen na pracovišti. Požadavky by se týkaly i zákonodárství, kultury, volného času, bezpečnosti, dopravy, bydlení, vzdělání, zdravotnictví a životního prostředí. To už by byl boj na celé frontě. To už by byl politický boj. To už by byl otevřeně třídní boj. V takovém boji však proletariát může zvítězit pouze jednotně. A jednotným se může proletariát stát pouze pod vedením politického subjektu, který jeho boj bude vést. V minulosti tento subjekt existoval, a dělníci vyhrávali. Vyhrávali minulé boje pod vedením samotných dělníků, jako byli K. Gottwald, A. Zápotocký a V. Široký. Dnes potřebujeme třídní odbory a potřebujeme silnou komunistickou stranu. A vítězství bude přibývat.

Pavel Jankowský

ČESKOSLOVENSKÁ DIPLOMACIE CHRÁNILA REPUBLIKU PŘED REVANŠISMEM. A DNES?

Účast Hermana a nyní i Bělobrádky na srazu spolků odsunutých Němců a jejich potomků v Augsburgu na 68. srazu 4. června 2017 provokuje každého, kdo zná minulost a rozumí formulacím ne krajanů, ale těch, kteří falšují dějiny a chtějí znovu na východ. Chci na některé záležitosti upozornit. Především naše diplomacie vycházela z faktu, že pojem SUDETY padl v roce 1945 – s pádem německého fašismu – s porážkou fašistického Německa ve druhé světové válce. Spojení s fašismem se u nás projevilo v 30. letech minulého století, při rozbíjení naší republiky, vraždách našich občanů v našem pohraničí. Zejména po vnucení mnichovského teroristického diktátu ze září 1938. Němci v Československu, financování a řízení z Berlína, prokázali, že jsou nepřáteli Československa, že chtějí domů, do říše. A to za každou cenu. Falešná jsou slova Hermana, Bělobrádky, že se jednalo o jedná o „krajany“. Pěkní „krajané“, když vraždili naše občany a vyháněli je ze svých domovů. Tvořili silnou složku fašistického gestapa. Tvořili za tzv. protektorátu hustou síť špiclů, udavačů, a to vše podle směrnic z Berlína. Když vpadla na naše území německá armáda, byla Němci žijícími v naší zemi nadšeně vítána.

15. březen 1939 je černé datum v našich dějinách. Hitler vydal druhý den - 16. března 1939 - „Výnos o zřízení protektorátu Čechy a Morava“. Pane Bělobrádku, dávejte pozor, promlouvá k Vám zločinecký fašistický dokument. Jde o článek 2.

„Obyvatelé protektorátu, kteří jsou příslušníky německého národa, stávají se německými státními příslušníky a podle předpisů zákona o říšských občanech z 15. září 1935 (Říšský zák., s. 1146) říšskými občany. Pro ně platí tudíž také ustanovení na ochranu německé krve a německé cti. Podléhají německé soudní pravomoci.“ Dvacetibodový program německých revanšistů z roku 1961 byl, a stále je, programem revanšistickým. Změny či změkčování pojmů ve směru k východu nic nemění na podstatě problémů. Nelze naletět na dnešní pojmy o „usmířování“, „odpouštění“, „spolupráci“...

Bělobrádek se také dotýká naší historie. Vůbec se nezmiňuje o hutsitském hnutí, jeho významu pro další

vývoj naší země a společnosti. Bělobrádek na uvedeném srazu hovořil jako kniha, ale s obráceným textem a argumenty.

Československá diplomacie republiku bránila, zejména proti německým výpadům revanšistů na naši bezpečnost. Revanšismus byl energicky potlačován a vymezován do patřičných mezí. Platilo, že odsun byl z naší republiky spravedlivým aktem a rozhodnutím antifašistické koalice v Postupimě. Také za pomoci československých ústavních dekretů. Naprostá většina občanů ČSR, osvobozené od fašistického Německa, odsun Němců rozhodně podporovala. Němce nelze litovat, zasloužili si to, co stále chtějí: „domů, do říše“. Československá vláda v poválečném období jednoznačně odmítala politiku spolků odsunutých Němců z Československé republiky. Tato politika byla spojená také s Polskem, Německou demokratickou republikou, Sovětským svazem... Jejich postoje podpory našich stanovisek k německému revanšismu měly značný význam pro klid a mír v Evropě. Týkalo se to také dokumentů západních velmocí. V dokumentu č. 332-UNTS-219, jeho šesté kapitole, se uvádělo: „Německo už nikdy nemá právo nárokovat námitky proti spojeneckým státům ani jednotlivcům vzhledem k trvalému zabavení německého majetku, který převzali spojenci nebo jednotlivci jako část reparací, nebo jako přímý následek jím vyvolané války.“

B. Posselt nevádí prezidenta Dr. E. Beneše a československé ústavní dekryty o odsunu Němců z ČSR. Dnes ale hovoří kategoriemi, které mají změkčovat pohledy na minulost i současnost. Jde mu, a nejen jemu, o vytváření nového ovzduší, které by mělo vytvářet klidnou cestu na východ. Je to podvod vypočítaný na delší časové období. „Teď není třeba hodnotit, teď je potřeba se dívat na to, že zde máme úžasnou možnost být zároveň Čechy, Moravany, Slezany, Bavyry, sudetskými Němci, a hlavně nám to nebrání v tom, být Evropany.“

Vedení spolků odsunutých Němců chce rozšiřovat svůj vliv v celé Evropě, aby se dosáhlo platformy souhlasu s politickými

záměry za podmínek, kdy SRN bude pevněji stát v čele EU. Nepočítá se s evropskými národními státy. Má je nahradit „regionální hrdost“, „svá identita“, a nakonec se má prosazovat „jednota v různosti“. Bělobrádek vyhlásil potřebu jednoty hodnot, obranu tradic, pomoc druhým, pomáhat potřebným...

Hovořil o „změně“ tzv. základních dokumentů vedení spolků odsunutých Němců z ČSR. Podle něho byla nastartována „nová etapa“ vztahů mezi spolky a KDU-ČSL. Herman a Bělobrádek se staví do čela řízení procesů usmířování s odsunutými Němci a jejich potomky. To, co ve vystoupení Bělobrádky představuje rámeček KDU-ČSL a současně to směřuje do ČR jako státu, nelze uznat. Pan premiér musí vystoupit a uvést věci na pravou míru. ČR jako nástupnický stát Československa nemá žádná práva „spolupracovat“ se spolky odsunutých Němců. Odsun Němců je pro nás uzavřenou kapitolou. ČR se nesmí nechat zatahovat do vytváření struktur pro uvedené spolky, které se zakrývají „zájmy národnostních skupin“. Pro naši budoucnost je rozhodující vytváření pozitivních vztahů se Slovenskem, jako předpokladů pro obnovení společného státu Čechů a Slováků. Taková je potřeba, opřena o zkušenosti z období předválečného, válečného a poválečného.

Československá diplomacie při ochraně republiky v období po roce 1945 - 1989 byla efektivní, revanšismus vyhodila na smetiště dějin. Poválečné programy odsunutých Němců hrubě a nepřátelsky narušovaly vztahy mezi SRN a Československem. Nelze uznat žádnou formu „litosti“ nad odsunem Němců. Nezapomínáme na zločiny Německa a Němců proti českému národu. Stačí připomenout Mnichov 1938, okupaci, koncentrační tábory, Lidice, Ležáky... Odpor proti vystoupení Bělobrádky na revanšistickém srazu v Augsburgu je pochopitelný.

Josef Groušl

AKTUÁLNĚ K TZV. NEOMARXISMU

V souvislosti s dlouhodobější (především e-mailovou) diskusí v rámci Marxisticko-leninského odborného klubu (MLOK), věnovanou imigraci a imigrantům, vystoupilo v poslední době do popředí i téma tzv. neomarxismu. Jeden z neaktivnějších diskutujících členů k tomuto tématu připomněl článek pana P. Fendeka z Parlamentních listů 19. 5. 2017 („Hrozí dosud nevídaná ekonomická krize, jež přinese kolaps EU. To už by byl masakr. Západ tak zdegeneroval, že si své mentální poškození ani neuvědomuje. Analytik hovoří.“). Pozastavme se, kritickým pohledem, u tohoto textu.

Jde, podle mého názoru, o článek prezentující pseudovědecké názory důsledného apologeta, jemuž jde cíleně jak o obhajobu kapitalismu, tak o diskreditaci právě marxismu. Proto sděluje, že v boji proti „neomarxismu“ jde o to: „Aby se z ramen vykloubená evropská společnost dostala do normálního kapitalismu mohl normálně fungovat, musí být neomarxistický systém založený na kulturním marxismu Frankfurtské školy odstraněn – i s jeho multikulturní protievropskou rasistickou a protivětšinou ideologií.“ Svou spekulativností a ahistorickým schematismem při používání pojmu „neomarxismus“, je vzdálen jakémukoli serióznímu přístupu při analýze společenské skutečnosti, a proto dochází k tak absurdním závěrům. Již jeho výrok, že krize EU je „průvodním jevem nastolení totalitního politického režimu neomarxisty“, jimiž prý „jsou všichni, kdo se hlásí k ideám kulturního marxismu Frankfurtské školy a antibělošské rasistické ideologie multikulturalismu“.

Cílem těchto neomarxistů, tedy „kulturních marxistů“, prý „je rozdrtit všechny zdroje soudržnosti v západní společnosti: náboženství, rodinu, národ, rasu a kulturu. Podle této ideologie trpí všichni Evropané, kteří se ztotožňují s náboženstvím, rodinou, národem a rasou, psychickou poruchou.“ To jsou fakticky nepodložená hesla, ve vztahu k marxismu jde o naprosté nesmysly a lži! Předně, krize EU nemá vůbec co dočinění s marxismem ani s „neomarxismem“. Je to krize předátorského kapitalismu jako imperialistického systému ve svém imperialistickém stádiu, v epoše po

pádu SSSR a světové socialistické soustavy, kdy jeho agresivita a dravost při hegemonii USA narostla do nebyvalých rozměrů! Tato krize, jež je příčinou i důsledkem silnic mezimperialistických rozporů, ekonomických problémů vedoucích k agresivním výbojům imperialistických mocností při snaze o nové dělení světa, o sféry „vlivu“ a dominantní pozice v něm, spojené s bezohledným zasahováním do vnitřních záležitostí jiných zemí (destruktivní „barevné revoluce“ - přesněji řečeno především reakční převraty – od „arabského jara“ po ukrajinský „Majdan“, kdy podobné rysy dnes nabývají demonstrace ve Venezuele), s válkami, vojenskými agresemi armád NATO (od války v Afganistanu a „v zálivu“, přes vybombardování a rozvalení Jugoslávie, po zlikvidování pokrokovějšího a stabilního režimu v Libyi, až po válku v Sýrii atd.). To vše ve jménu šíření euroatlantických hodnot, pseudodemokracie s cílem uchvátit zejména přírodní bohatství a strategické pozice těchto zemí.

Zcela nesmyslné je i ono tvrzení, že „Frankfurtská škola vyvinula ideologii kulturního marxismu“! O jaký „marxismus“ má jít, když tato filozofická škola nemá, kromě jisté frazeologie a odvolávání se některých jeho představitelů na „mladého Marxe“, s marxismem jako teorií a metodou poznání a revoluční přeměny světa, jak na to ještě upozorním, nic společného?!

Nejen to, neomarxisté se prý po roce 1990 vzdali cíle vybudovat beztrždní marxistickou společnost, stali se z nich antikomunisté, kteří „dlouhým pochodem institucemi“ ovládli hlavní proud politiky v EU, liberální levici začínaje a konzervativní pravici končíc. Proto se to bývalými komunisty a bývalými spolupracovníky KGB v institucích EU doslova hemží – tak to již je vyslovený blábol! Marxisté se ničeho takového (vybudování beztrždní společnosti) nevzdali! Toho se vzdali jen mnozí souběžci a paraziti na komunistickém hnutí a budování socialismu, kteří se jen po celá desetiletí farizejsky tvářili jako marxisté a komunisté a toto hnutí nakonec (na přelomu 80. a 90. let) dovedli do krize a rozvalu, do zániku většiny socialistických zemí.

(Pokračování na s. 3)

(Dokončení ze s. 1)

Výrobě spotřebního zboží se věnovala malá pozornost a finance na ni se přidělovaly podle zbytkového principu. Když se stát dávno zřekl Stalinovy zásady spoléhat na vlastní síly, hledal řešení obrovského deficitu spotřebního zboží dovozem z Evropy za „ropné“ peníze.

Za Gorbačova tisíce tanků skončily ve šrotu a množství jaderných hlavic bylo zničeno podle různých dohod s USA. Země se fakticky zbavila boj schopné armády. **Vzdali se, aniž bojovali.**

Zvítězila buržoazní kontrarevoluce lživě sama sebe nazývající „přestavbou“, „vylepšením“ socialismu. Síly, které se na začátku kontrarevoluce halily do pyšných „demokratických“ oděvů, a lživá hesla, jimiž z počátku „demokraté“ efektivně působili na tisícíhlavé davy na protisovětských mítincích, byly postupně demaskovány. Lidé pochopili, že moc potřebojí jen k jednomu - ukrást bohatství vytvořené prací několika pokolení sovětského lidu. Slovo „demokrat“ se stalo nadávkou.

Národní hospodářství je zničeno. Celá země žije jen na úkor rozprodeje přírodního bohatství. Velká část příjmů z tohoto rozprodeje

končí v kapsách znova vzniklé buržoazie. Stojí četné továrny a pole zarůstají plevellem. Pracující Ruska a všech bývalých svazových republik na vlastní kůži poznali surovost kapitalismu. Za 25 let plně odhalil svou zlodějskou rozvracející podstatu.

Co máme dělat my, dnešní bolševici, v této krizové situaci, ve které se ocitla naše vlast a dílo budování komunismu?

Krajně důležité je objasňovat lidem, že žijí v čistě buržoazním, fenomenálně korumpovaném státu, v jehož vedení stojí oligarchická skupina zprvu v čele s B. N. Jelcinem a M. S. Gorbačovem a nyní s V. V. Putinem. Vysvětlovat, že žádné „hrozné případy“ Putina na adresu EU a USA nic nemění na buržoazní podstatě státu.

Je třeba jasně chápat, že V. V. Putin je jen hlava liberální skupiny, která přišla k moci za „přestavby“. Putin prakticky pokračuje v politice Jelcina. Přihlouplé pokřikování „levičáků“ unisono s různými liberály (Navalští, Javlinští aj.), dožadující se okamžitého svržení Putina a následně „přestavby-2“, svědčí jen o jejich politické krátkozrakosti nebo vědomě zlých záměrech. Reálně vůbec není

vyloučeno, že takové přístupy mohou jen posílit moc proamerické páte kolony liberálů, uvrhnout zemi bez jakéhokoliv vojenského vměšování do postavení americko-západoevropské kolonie.

Důležitým prostředkem našeho boje v nynějších podmínkách musí být agitace všemi dostupnými nástroji včetně internetu, tisku, letáků a osobních rozhovorů. Nelze se zřikat jakékoliv možnosti působení, byť by to byl malý mítink nebo buržoazní televize. Musíme jasně říkat lidem: chceš-li pro vlast lepší budoucnost, musíš se sám politicky zapojit.

Státní дума RF je potřebná jen pro stabilizaci panujícího buržoazního zřízení, pro vypouštění páry lidové nespokojenosti, pro zamezení revoluční situace ve společnosti. Získat moc je možné jen revoluční cestou a nikoli „debátami“ v buržoazních parlamentech.

Příčina krachu budování komunismu a rozbití SSSR není v tom, že komunismus byl utopie - osvědčil se v nejtěžších zkouškách a krvavé válce, ale v tom, že vedení strany a státu zradilo věc budovatelů komunismu, a v tom, že zrádci otevřeli nepříteli brány nepřístupné pevnosti!

Ilja Jihlavský

PROČ JE BABIŠŮV PROGRAM AUTORITÁŘSKÝ?

Nebývá zvykem, aby se mladí komunisté a jejich spojenci (SMKČ) zabývali tématy, jež nám jako důležitá předhazuje současný režim. Režimní motivací bývá snaha zakrýt skutečné problémy většiny lidí. Činíme tak až v situaci, kdy se v médiích hlavního proudu propírané téma nebo problém shodou okolností protíná se skutečnými zájmy proletariátu a dalších lidových vrstev. Tak je tomu i v případě Andreje Babiše, skupiny jeho učivačů s názvem ANO a zejména s jeho programovými návrhy.

Andrej Babiš je jedním z typických představitelů rudé aristokracie, která byla hlavním sociálním hybatelem dokončení kontrarevoluce v Československu roku 1989. Nutno říci, že se ukázal být i v politické rovině z hlediska svých zájmů a stability kapitalismu, který reprezentuje, velmi schopným, což pro dělnickou třídu, zaměstnance a další utlačované sociální třídy a vrstvy rozhodně není dobrá informace. Ostatně mimo jiné i kvůli těmto motivům vstupují oligarchové přímo do politiky. V současnosti roste Babišovi a jeho hnutí podpora mezi lidmi, dokázal ustát několik skandálů bez výraznějšího pošramocení vlastní pozice a zdá se, že ho nic nezastaví v cestě do čela budoucí vlády. Příčiny podpory Babiše, jeho klišovitých řečí daleko více než jeho mnohých programových návrhů i mezi velkou většinou těch, kteří vlastně podporují svého nepřítele, hlasují proti vlastním zájmům, za vykořisťovatele a oligarchu par excellence, je téma na samostatný článek. Předmětem tohoto pojednání jsou programové návrhy Andreje Babiše a jeho hnutí.

V posledních týdnech Babiš s velkou pompou představil svou „knihu“ (spíše brožuru) s názvem „O čem sním, když náhodou spím“. Zároveň vypíchl hlavní myšlenky knihy, které zapadají do koloritu jeho programových návrhů posledních let, respektive je dle této logiky doplňují.

Musím uznat, že kapitalismus a jemu vládnoucí oligarchie prokazuje neobyčejnou schopnost recyklovat mnohokrát za jeho dějiny použité recepty, jen je vždy zabalí do jiného obalu. Neschopností našeho hnutí posledních desetiletí je tuto fintu před většinou lidí odhalit a využít k jejím zájmům. Babišovy návrhy jsou toho typickým příkladem. Když opomeneme blábolu o internetu všude zdarma, samotelefonujících dálnicích pokrývajících celou republiku, důchodech ve výši 70 % průměrného platu a platech učitelů na úrovni manažerů, které jsou hodny spíše než snílka pacienta psychiatrické kliniky, nenajdeme mezi stěžejními body nic originálního. To však neznamená, že se těmito body není třeba zabývat, že nejsou nebezpečné.

Babiš prohlašuje, že ho k sepsání brožury inspiroval Jan Antonín Bařa s jeho knihou „Budujme stát pro 40 milionů lidí“, kterou vydal roku 1937 ve Zlíně. Je třeba přiznat, že se Babiš k J. A. Bařovi hlásí poměrně oprávněně – zejména co se politických názorů týká. J. A. Bařa obdivně vzhlížel k Mussoliniho fašistické Itálii a jejímu sociálně-ekonomickému systému. Ve svém podniku zavedl autokratický systém, v němž člověk od kolébky až po hrob závisel na moci firmy, a jestliže nepatrně vybočil z řady, stal se zcela bezprizorním. Pokud však z řady nevystupoval, podnik jeho život řídil téměř se vším všudy, samozřejmě v relativně nuzných podmínkách a za nepředstavitelného strojového drilu v práci. Tak nějak si J. A. Bařa představoval i fungování státu, podobně si činnost státu představuje rovněž Babiš.

Podobně jako Bařa brojí Babiš proti byrokracii.

Navrhuje vyřešit ji digitalizací státní správy. To je samozřejmě bláhový návrh, jenž však obsahuje nejedno čertovo kopytko. Kapitalismus v imperialistickém stádiu vytváří byrokracii zcela nevyhnutelně, protože kapitál postupně srůstá se státem, podmaňuje si ho a v rámci vyvolání zdání hospodářské soutěže, ochrany zákazníka, životního prostředí a udržení sociálního smíru vytváří úřady, které např. ani reálný socialismu nepotřeboval. Nynější náklady na státní správu jsou ve srovnání s rokem 1989 až sedminásobné v přepočtu na současné ceny. Krom toho oligarchie a vysokí manažeri pronikají do státní správy, správy veřejných podniků, kvůli čemuž je pro ně nutné zajistit nová místa, trafiky. V postavení ČR coby polokolonie mocenských bloků současnosti se dá zmírnit množství úřadů jedině jejich privatizací, což však zatím vyzkoušely jediné banánové republiky Jižní Ameriky, a to jenom krátkodobě. Zrušení části úřadů, jak často navrhuje některé neoliberální strany, by vyvolalo jejich nárůst na druhé straně. Čertovo kopytko spočívá v deklarované digitalizaci. Její technické zabezpečení by bylo ohromným dárkem pro soukromý kapitál, tedy i možným dárkem pro dceřiné či vnukovské firmy koncernu Agrofert. Přechod komunikace s úřady do virtuálního prostoru by opět rozšířil nebezpečný prostor pro špehování a kontrolu lidí represivními orgány buržoazního státu, tedy i pro snížení osobních svobod a formálních práv lidí.

Neuskutečnitelných, nebezpečných návrhů předložil A. Babiš více. Přímá volba starostů zní velmi líbivě. Musíme ji však zasadit do souvislosti s tím, že by byla lidem odebrána možnost volit radu obcí, protože by se zvolený starosta opíral o „profesionální“ úřednický aparát. Tak by byla ještě znásobena moc byrokracie buržoazního státu, v celkovém Babišově pojetí na klíčových postech zcela poplatná jeho oligarchickým sítím. Přímou volbou starosta by byl proti této mašinérii zcela bezmocný, byl by na ní závislý, lidem by byla odebrána podstatná část bytí jen formálních práv volit vedení obce a mnohem více moci by přímo uchopila vládnoucí buržoazie. Co navrhuje marxisté-leninové? Sjednání státní správy a samosprávy, její demokratizaci volitelností nejen zastupitelů, ale i úředníků a odborníků, jejich odvolatelnost, platy na úrovni průměrného příjmu kvalifikovaného dělníka. V takovém politickém prostředí by bylo možné v některých případech využít i přímých voleb.

V našem politickém systému by byla také změna volebního systému s menšinovými prvky ve většinový zpátečnickým krokem. V kontextu dalších oligarchových návrhů by neposílila jen velké strany, ale zejména ty mocenské konglomeráty, mající finanční, mediální, lobbystickou a administrativní sílu, v naší situaci např. ANO, ale i havlistická uskupení, jakými jsou TOP 09, částečně ODS, případně další nově a účelově vytvořené buržoazní strany. Téměř zcela by tento systém znemožnil prosazení se nových, revolučních politických sil v parlamentních volbách, jakkoliv revoluční síly nepovažují v současnosti kandidaturu do Parlamentu ČR za aktuální a činnost na této půdě nemají za nejdůležitější.

Na mnohé příslušníky vykořisťovaných tříd a utlačovaných vrstev společnosti působí velmi přitažlivě návrhy na urychlení, usnadnění legislativního procesu, případně na snížení počtu poslanců na 101 a zrušení Senátu.

(Pokračování na s. 4)

AKTUÁLNĚ K TZV. NEOMARXISMU

(Dokončení ze s. 2)

„Neomarxistům“ totiž o socialismu ani komunismu, tj. beztrždní společnost, nikdy nešlo! Naopak, jak se o tom ještě zmíním, vedle kritiky některých negativních jevů kapitalismu jim šlo právě a především o nihilistickou kritiku socialistických zemí a marxismu jako nereálné, utopické teorie.

Musím zdůraznit, že tzv. **neomarxismus** - který je v soudobém Filozofickém slovníku (*Praha, nakladatelství Euromedia Group 2009*), prezentován jako „směr marxismu, jenž vznikl po 2. světové válce v západní Evropě; zabývá se nezávisle na tlaku marxisticko-leninské stranické disciplíny soudobými filozofickými, sociálními a technickými myšlenkovými proudy a pokouší se je spojit se základními myšlenkami marxismu“ - **fakticky neexistuje.** Jde o cíleně nastrčenou, falešnou etiketu mající za cíl především **diskreditovat marxismus**, neboť to, co je např. prezentováno jako původní neomarxistický, „rebelský“ směr ve filozofii - **„Frankfurtská škola“** (Horkheimer, Adorno, Marcuse aj.) opravdu nemá se **základními myšlenkami marxismu**, kromě odvolávání se na některé vybrané fragmenty z textů „mladého“ Marxe, při jejich zkomolené, idealistické, subjektivistické interpretaci, tedy dezinterpretaci (zejména problematiky ideologie, moci, vědy a ideologie, technické racionality a odcizení apod.), s **marxismem, kromě jeho revize** (jak jsem již výše uvedl) **naprosto nic společného!** Z filozofického hlediska fakticky představuje **idealistický, antidialektický, buržoazní, přesněji maloburžoazní, maloměšťácký, pseudoradikální „kritický směr“** a to svou **„kritickou teorií“** a **„negativní dialektikou“**. „Dialektikou“, která ovšem odmítá **konkrétní dialekticko-materialistickou analýzu kapitalistické společnosti** (dialektického rozporu mezi výrobními silami a výrobními vztahy, pohybu sociálně třídních rozporů, antagonismů atd.). Tím tato tzv. negativní dialektika, zcela prokazuje nepochopení reálných procesů, objektivní, konkrétní dialektiky kapitalistické společnosti a je tedy ve skutečnosti svou vlastní sebedestrukci, je **negací dialektiky. Není dialektikou!**

Maloburžoazní kriticismus této „školy“, je **formálně zaměřen na jistou „kritiku“ kapitalistického světa, současně ale napadal svět reálného**, ať tak či onak, vzhledem k daným historickým podmínkám a možnostem jeho rozvoje, nedokonalého **socialismu**. Při proklamaci „humanistických“ hesel, kdy např. **H. Marcuse hlásal tzv. nový humanismus, neboť prý podle něj Marxův humanismus** - tedy humanismus opravdu reálný, protože je spjatý s emancipací reálné, za kapitalismu vykořisťované a revoluční síly společnosti, s proletariátem, jehož osvobození vede k odstranění společenských tříd, třídní společnosti vůbec - **nemá takovou moc, aby prý mohl změnit kapitalistickou společnost.**

Tato „filozofická škola“ tedy **odmítá revoluční, avantgardní úlohu proletariátu, dělnické třídy, neboť ji prý nahradila zejména inteligence a studentstvo.** Tento přístup svým způsobem výstižně postihl americký paleokonzervativce Patrick J. Buchanan. I podle něj **„neomarxisté“ nevidí jako utlačovanou dělnickou třídu**, ale jako domněle utlačované skupiny vidí lidi na sociální podpoře, ženy, neběložské přistěhoválce, homosexuály a jiné sexuální menšiny, rasové a některé náboženské menšiny v západních státech, národy třetího světa, narkomany a další skupiny. Za práva těchto skupin je třeba podle

„neomarxistů“ bojovat. Viníkem útlaku jsou západní civilizace a její hodnoty, od kterých je třeba lidi osvobodit. (*viz Smrt Západu: jak vymírání obyvatel a invaze přistěhovalců ohrožují naši zemi a civilizaci, Praha, vyd. Mladá fronta 2004 - převzato z Wikipedie*)

Zde musím ještě poznamenat, poslední věta, pochopíme-li její obsah, že šlo zejména o kapitalistické - imperialistické velmoci (Velká Británie, Francie, Německo, Itálie aj.) je svým způsobem výstižná. Navíc stoupenci „Frankfurtské školy“ se hlásí k oné proslulé „třetí cestě“ (ani kapitalismus, ani socialismus, nanejvýš je prý třeba docílit jejich konvergenčí). Stoupenci „třetí cesty“ u nás pak, když „přišel“ čas i jimi podněcovaných kontrarevolučních převratů na přelomu 80. a 90. let, tuto cestu zavrhl a odhodili na „smetiště dějin“ jako chiméru!

Z **teoretickometodologického hlediska** svými **tezemi o netřídnosti a nadstraníčnosti filozofie**, jež jsou pramenem jejich nutné **„kritické orientace“**, **odmítající** - jak již bylo uvedeno - **revoluční materialistickou dialektiku a dialekticko-materialistické pojetí dějin**, tedy reálnou, vědeckou možnost docílení objektivní analýzy společensko-historického procesu, **přítahovala tato „škola“ právě maloburžoazní, maloměšťácké inteligenty a jejich další ideové příznivce.** Potud ve velké stručnosti k „Frankfurtské škole“, která je tématem na značně rozsáhlý text.

Vraťme se k **pojmu neomarxismus.** Jestliže mají jistý, obsahově oprávněný význam např. pojmy *novoplatonismus, novotomismus, novokantovství, novopozitivizmus* atp., představující jistou obnovu, popřípadě dosažení v nových podmínkách, jiných, „novějších“ interpretacích daného filosofického směru, pak to v takovéto podobě - podle mého názoru - neplatí pro marxismus.

U marxismu je tomu poněkud jinak. Nešlo a nejde o nějakou novou odnož, variantu marxismu, tedy o jakýsi neo = novomarxismus, ale vždy musí jít o autentický, tvůrčí způsobem **vyvíjející se marxismus, otevřený novým poznatkům.** To ovšem **nesmí znamenat otevřenost buržoazním, maloburžoazním a revizionistickým idejím a teoriím** (tedy nepřátelům i „kacířům hnutí“ - př. H. Lefebvre, E. Bloch, E. Fischer, R. Garaudy, A. Schaff aj.). Jde o marxismus stavějící na svých kořenech, principech, na myšlenkové hloubce a bohatství geniální vědecké tvorby a prakticko-politické, revoluční činnosti K. Marxe, B. Engelse a V. I. Lenina. Tak jako u marxistické filozofie, tak i u dalších jeho dvou nedílných součástí (politické ekonomie a vědeckého komunismu), šlo a jde o jejich rozvoj, který prozatím probíhal ve dvou historicky daných vývojových etapách, fázích této ucelené učením, myšlenkového proudu - marxismu. První etapa byla etapou tvůrčí teoretické činnosti Marxe a Engelse, druhá byla a je spjata s teoretickou a prakticko-politickou činností V. I. Lenina, KSSS a stran a osobností mezinárodního dělnického a komunistického hnutí.

Zdeněk Košťál, 27. 7. 2017

PROČ JE BABIŠŮV PROGRAM AUTORITÁŘSKÝ?

(Dokončení ze s. 3)

Posledně jmenované podporují i marxisté-leninovci od samotného počátku existence této zbytečné a drahé instituce. Je však nutné si uvědomit a trpělivě lidem vysvětlovat, jak nebezpečné může být tvrzení o tom, že hlavní příčinou narůstající sociální nerovnosti v českých zemích, omezování lidských práv, jakkoliv bylo v době konjunktury zpomaleno, jsou výdaje na činnost vlády a Parlamentu ČR. Revoluční marxisté-leninovci stojí v zásadní, systémové opozici vůči těmto institucím, chtěli by je ve spolupráci s většinou lidí nahradit vládou většiny, systémem podobným národním výborům minulosti (modernizovaným o nové poznatky a technologie), jednokomorovým parlamentem podobným centrální revoluční komuně s odvolatelností politiků, s jejich pravidelným střídáním, s velmi nízkými odměnami na úrovni několika tisíc Kč současnosti, přičemž zástupci lidí by nadále zůstávali zaměstnání. Nemůžeme však přijmout účelový pohled oligarchů z ANO, kteří vědomě zaměňují příčinu za průvodní jev současné nerovnosti a relativní bídy. Tzv. zjednodušení legislativního procesu a jeho odpolitizování by snížilo formální práva poslanců, potenciálně i revolučních zástupců většiny lidí, k využití této tribuny proti kapitalistickému systému. Zahrnovalo by menší možnosti interpelací, zúžení prostoru pro diskuzi, předkládání pozměňovacích návrhů, tzv. odpolitizování by posílilo roli odborníků vyslaných do státní správy oligarchií nebo jí poplatných. V konečném důsledku by tedy i v tomto případě ještě více zmenšilo i tak nízká formální práva společnosti.

Fráze o řízení státu jako firmy je A. Babišem používána dlouhodobě. Těžko říci, proč mu jeho marketingoví poradci tento postup nevymluvili, protože v podstatě komplexně odhaluje Babišovy představy o autoritativnější formě současného režimu. Ty jsou samozřejmě ostře protilidové. Na druhé straně se protikapitalistické síly ukázaly neschopné v tom, aby lidem trpělivě vysvětlily a společně s nimi

proti druhému nejbohatšímu muži ČR využily tyto nebezpečné návrhy. Další příčiny toho, proč i přes tyto návrhy zůstává podpora A. Babiše vysoká, a to prokazatelně i mezi proletariátem a dalšími lidovými vrstvami, může být námětem pro další článek.

Položme si otázku, jak funguje kapitalistická firma. Panuje při jejím řízení svoboda volby, demokratická volba a další instrumenty, které i buržoazní stát, byť pouze formálně, připouští? Nefunguje, téměř žádná firma je ani formálně nepřipouští. Hlavním znakem příslušnosti k firmě, jak je nám proletářům neustále vtoukáno do hlav, je loajalita. Dělník, zaměstnanec je tedy v nerovném postavení, sice ne právně, ale ve skutečnosti. Představte si, jak by vypadal Babišův stát fungující jako firma. Schválil by nerovnoprávné postavení různých tříd a vrstev lidí, jak činí některé firmy ve svých vnitřních předpisech? Každopádně by řízení státu jako firmy znamenalo přesun od formální, buržoazní demokracie k autokratické, otevřené diktatuře kapitálu. Podobné snahy vidíme i v Evropě a v USA.

A. Babiš a jeho „hnutí“ zatím působí jako jediná nově stvořená záloha buržoazie, „rychlouška“, která se delší dobu udržela na politické scéně, resp. dokonce zvýšila svůj potenciál. Způsob, jakým toho dosáhla, je pro budoucnost poměrně hrozný, představíme-li si, že by A. Babiš některé ze svých návrhů realizoval. Za naprosto pomýlené považují politické názory, které se A. Babiše zastávají údajně proto, že proti němu vystupuje TOP 09 a ODS, má úspěchy ve vládě a kritizují ho ti, kteří tuto zemi dovedli do katastrofální situace. Babišův úspěch ve vládě je jedna velká bublina. Je faktem, že obě zmíněné strany mají podíl na zločinech proti lidem a naší zemi za poslední více než čtvrtstoletí, avšak přístup „kdo je kritizován mým nepřítelem, je můj přítel“, je naprostou rezignací na vlastní, tím spíše avantgardní a protisystémovou politiku.

Jaromír Jandák

PANORAMA

Megaprojekt a megadluh

Když letěl prezident Zeman v květnu na dlouho předem připravenou cestu do Číny v době „vládní krize“, jeho nepřátelé mezi českými politiky a v médiích požadovali, aby mu nebyla proplacena. České měšťáčky neinteresuje, že cestoval na fórum k Nové hedvábné stezce - projektu v hodnotě biliónů korun zahrnujícím rozvoj obchodu modernizací železničních drah i vodních cest spojujících Čínu s Evropou, mnoha asijskými zeměmi i Afrikou či Latinskou Amerikou i budování tzv. ekonomických pásů podél tratí - ani skutečnost, že setkání se účastnili prezident i premiéři desítek států včetně mnoha zemí EU.

Premiér Sobotka takřka ve stejné době odletěl na „naléhavou“ cestu do Lucemburska. Proč? Ze zpráv ČT to nebylo jasné, ale na internetu se postupně vysvětlily dalo najít. 27. dubna odvolací soud v Lucembursku s konečnou platností rozhodl, že společnost Diag Human je v právu a může zabavit finanční prostředky ČR až do výše dluhu. V té době to činilo přes 13 miliard korun. 12. 5. večer na příkaz lucemburského vrchního exekutorského úřadu byly zablokovány účty 24 lucemburských, švýcarských, amerických, francouzských a čínských bank, které ČR používá, nebo by mohla použít. Podobný drastický krok ještě nikdy nebyl použit proti členskému státu EU.

Teprve v té chvíli cestoval premiér problém řešit. Přitom už jako ministr financí v roce 2004 věděl, že spor je po právní stránce prohraný. Vládě to sdělovali soudní znalci i tři nezávislé právní posudky. Tehdy šlo o třetinu současné částky. Spor se táhne 23 let a každý den roste úrok o 1,25 milionu Kč.

Lucemburský arbitrážní soud hrozí v případě nezaplacení dluhu zabírat i české kulturní památky. Podle dalších (neověřených) zpráv má jít do dražby Muchova Slovanská epopej nevyčíslitelné hodnoty. Zájem má prý Rothschild. Když přítel sudeťáků lidovecký ministr kultury Hermann povolil převoz vzácných obrazů na výstavu do Japonska, musel již vědět, jak se soud s Diag Human vyvíjí a co hrozí.

Záhy po vynesení rozsudku rozpoutal Sobotka vládní krizi. Potřeboval odstavit Babiše jako ministra financí od informací k obřím skandálům?

VENEZUELA ODSUZUJE PROHLÁŠENÍ ŘEDITELE CIA

Bolívarovská republika Venezuela kategoricky odmítá prohlášení ředitele Ústřední zpravodajské služby (CIA) Spojených států amerických, Michela Pompea, a odsuzuje před mezinárodním společenstvím systematické agrese Spojených států amerických proti Venezuele:

1. Kampaň zpravodajské služby, vedená na nejvyšší úrovni, organizovaná s cílem svrhnout ústavní vládu prezidenta Nicoláse Madura Morose, spolu se spoluprací s vládami Kolumbie a Mexika s cílem provést ve Venezuele změny, čemuž napovídají aktivity vlád těchto zemí na regionální úrovni.

2. Financování a logistická podpora venezuelské opozice ze strany Spojených států amerických jakožto nedílná součást snah destabilizovat demokracii ve Venezuele a šířit násilí s politickými cíli.

3. Právní úprava a obnova Výkonného nařízení, které vnímá Venezuelu jako neobvyklé a mimořádné ohrožení národní bezpeč-

nosti USA a jejich zahraniční politiky.

4. Uvalení jednostranných a nelegálních donucovacích opatření proti vysokým vládním představitelům Bolívarovské republiky Venezuela, včetně výkonného viceprezidenta, ministrů a soudců Nejvyššího soudu (TSJ) s cílem podřídit venezuelský stát imperiálním severoamerickým plánům.

5. Skutečnost, že od počátku současné administrativy USA došlo k více než 105 intervenčním a nepřátelským aktivitám. USA stojí v čele snah o intervenci ze strany Organizace amerických států (OAS), což je v jasném rozporu s mezinárodním právem, a hrozí přijetím „těžkých a rychlých ekonomických akcí“ proti celé venezuelské populaci. Tyto kolektivní sankce jsou jasným imperiálním zásahem a vážně poškozují mezinárodní právo.

Bolívarovská republika Venezuela požaduje okamžité a řádné omluvy od severoamerické administrativy a

upozorňuje mezinárodní společenství na jisté ohrožení naší země, s odkazem na hroznou historii této zpravodajské služby v souvislosti se zásahy do suverenity nezávislých zemí, vliv a utrpení celých populací a územní rozpad těch zemí, které se neúčastnily na imperiálních zájmech.

Bolívarovská republika Venezuela oznamuje, že prostřednictvím vhodných diplomatických cest odsoudí vlády Spojených států amerických, Kolumbie a Mexika před CELAC, UNASUR, AEC a Hnutím nezávislých, tak jak nám přísluší jako svobodné a nezávislé zemi. V neděli 30. července přistoupí venezuelský lid k volebním urnám a pokojně vyjádří svou svrchovanou vůli prostřednictvím všeobecného, přímého a tajného volebního práva při oslavě demokracie a ve výkonu přímé svrchovanosti ve volbách do Ústavodárného národního shromáždění.

Caracas, 25. července 2017

VENEZUELA ODMÍTÁ SANKCE USA

Ministerstvo lidové moci zahraničních věcí Venezuely v komuniké z 1. 8. 2017 odmítá a protestuje proti rozhodnutí vlády Spojených států amerických o uložení sankcí proti Venezuele, které vážně porušují mezinárodní právo a porušují jeho lidská práva, jelikož tyto aktivity představují nepřátelské akce proti Venezuele. Stejně tak odmítá drzé a nehorázné prohlášení poradce pro Národní bezpečnost v Bílém domě H. R. McMastera.

Tyto sankce představují odplatu proti prezidentu Nicolasovi Madurovi za to, že ve Venezuele v nedávné době svolal volební proces, za prohloubení demokracie a svrchovanosti prostřednictvím aktivace původní ústavní moci, za obranu důstojnosti Latinské Ameriky a Karibiku a za ostré vyhrazení se vůči bílé nadřazenosti amerického předsednictví a za jeho opravný rasismus Ku Klux Klanu.

Venezuelský lid dal historické poučení o hrdinství, odhodlání a odvaze, porazil obléhání, hrozby a násilí vyvolané venezuelskou pravicí se zahraniční podporou, s cílem zabránit výkonu hlasování, v němž byli zvoleni ústavodárci, kteří povedou národní život prostřednictvím

největšího ústavního dialogu a porozumění v zájmu národního míru a nezávislosti. V naší historii svobody a sebeurčení jsme napsali novou stránku slávy.

Sankce uložené Ministerstvem financí USA proti venezuelské hlavě státu a proti venezuelské vládě představují hanebné ignorování mezinárodní legality a má za cíl oslabení svrchovanosti Bolívarovské republiky Venezuela, dnes obklíčené praktikami intervence a destabilizace její vlády prostřednictvím podpory vážných násilných činů a extremismu s politickými cíli.

Bolívarovská republika Venezuela vyjadřuje svou vděčnost těm zemím, které vyslaly svou podporu a uznaly volebnímu procesu, a kategoricky odmítá pokusy některých vlád neuznat výsledky a připojit se k imperiálním sankcím a vzdorovat suverénní vůli venezuelského lidu a poslušně plnit zahraniční příkazy.

Bolívarovská republika Venezuela vyžaduje respekt k vlasti Bolívara a Cháveze, přičemž znovu potvrzuje svůj nezrušitelný a neochvějný závazek k obhajobě nejvyšších vlasteneckých hodnot, aby se zachoval mír, budoucnost a suverenita Venezuely.

Válka miliardářů

Důvodů k vyhnání Babiše z vlády měl premiér jistě víc. Právníčka Národního archivu JUDr. Walterová upozornila, že jedním z nich je kauza OKD. Odstranění miliardáře Babiše z politiky bylo jednoznačně v zájmu miliardáře Bakaly. Pro velké zákulisní hráče, jako je finančník Zdeněk Bakala, je Babiš nepřitelem číslo jedna již dávno. Červená kontrolka se naplno rozblikala, když vláda schválila převedení OKD zpět do vlastnictví státu a rozhořel se boj, přes jakou firmu se tak stane a kdo tím získá přístup ke všem dokumentům z doby privatizace (o podvodech s ní spojených za účasti Sobotky jako ministra financí jsem psal v minulém čísle - Sobotka přiklepl OKD Bakalovi za směšnou cenu a tím jej miliardářem učinil).

Po dramatických tahanicích vyhrála firma, která spadá pod ministerstvo financí. Dokumenty jsou sudem prachu, který by mohl vybuchnout těsně před volbami a ovlivnit je ještě výrazněji než svého času Kubiceho zpráva.

Chaos v Bílém domu

Američtí voliči, kteří uvěřili radikální předvolební rétorice Donalda Trumpa proti establishmentu a slibům rychlých změn, musí být rozčarováni. Za půl roku nedokázal nový prezident prosadit žádný ze svých návrhů a v boji proti stávajícím strukturám „establishmentu“ prohrává na celé čáře.

Když neprosadil zastavení Obamovy zdravotní reformy, není to pro prosté Američany jistě žádná škoda. Obdobně to, že dosud nestojí zeď proti migrantům na mexických hranicích, ač plány byly vypracovány, nebo že soudy zrušily Trumpova nařízení proti příjezdu občanů muslimských zemí do USA. Důležitější je, že neplní ani sliby na vznik nových pracovních míst, zejména v oblastech upadajícího amerického průmyslu.

Donald Trump nastoupil do Bílého domu naprosto nepřipraven a neměl ani jasné představy o výběru svých spolupracovníků. Výsledkem je, že lidé v jeho okolí jakoby hráli hru „škatule, hýbejte se“. Případ šéfa komunikace, jenž byl ve funkci deset dnů, hovoří za vše. Parlamentní listy k tomu 3. 8. s nadsázkou píší: „Trump vypadá, jako kdyby musel příští týden vyrazit někam na nádraží a nabízet náhodným kolemjdoucím, jestli by si nechtěli stříhnout nějakou tu funkcičku.“

Neméně chaotická je Trumpova zahraniční politika. Nejprve navštívil Saúdskou Arábii, kde se nechal zatáhnout do kampaně feudálních arabských monarchií proti Kataru. Nedlouho poté pronesl ve Varšavě projev, v němž glorifikoval křesťanství ve srovnání „s mohamedánskými hordami“ a již před jednáním se svým ruským protějškem v rámci summitu G 20 v Hamburku podněcoval protiruské nálady již tak radikálních polských nacionalistů.

Na vyšetřování „ruského vměšování“ do amerických voleb odpověděl Trump obviněním Ukrajiny, že dodávala kompromitující materiály na něj clintonovcům. Tereza Spencerová na to reagovala slovy: „Pokud by byla pravda, že Trumpem „hýbou“ Rusové, zatímco Hillary se opírala o ukrajinské kleptokraty - a k tomu si přičtete všechny ty stovky milionů, které sype třeba židovská lobby nebo Saúdové a Perský záliv - tak jakápak je to asi tak supervelmoc? Že by v lepším případě loutková? Už jen chybí, aby se prolásko, co tam u nich všechno ovlivnila taková Papua Nová Guinea...“ (Parlamentní listy 13. 7.)

Nakonec Trump zcela kapituloval (částečně asi pod vlivem hrozby sesazení) a podepsal nové protiruské sankce Kongresu, které mu zároveň zakazují rušit je. Vedení zahraniční politiky fakticky převzal Kongres, což je svým způsobem státní převrat. Sankce se týkají nejen Ruska, ale i KLDR a Íránu. Kongres za Trumpovy asistence roztáčí nové kolo „studené války“. Součástí „nového“ kursu jsou i ostré výpady proti Číně.

O jaké lidi v Číně se USA opírají? Patřil k nim disident Liou Siao-po, jenž nedávno zemřel údajně poté, co jej čínská vláda utrápila neléčením rakoviny (kondolovali i čeští politici s výjimkou Miloše Zemana). Liou ve svých eseích chválil americkou okupaci Afghánistánu i invazi do Iráku. Oslavoval války v Koreji a ve Vietnamu. Ignoroval skutečnost, že tam USA zabíjely po statisících a milionech a trhaly lidská práva na cucky. V článku „Poučení ze studené války“ Liou napsal: „Svobodný svět vedený Spojenými státy bojoval takřka se všemi režimy, které pošlapávaly lidská práva. Velké války, jichž se USA účastnily, lze eticky obhájit.“ Při čtení nehoráznosti čínského antikomunisty jsem si vzpomněl na Václava Havla, jak obhajoval „humanitární bombardování“ Jugoslávie.

(Pokračování na s. 5)

G 20 v Hamburku

Jednání představitelů údajně nejvyspělejších států světa bylo velkou blamáží. Po odstoupení USA od pařížské klimatické dohody všichni ostatní činitelé vyjádřili ochotu pokračovat v realizaci dohody, nicméně přijali jen formální komuniké. Ukazuje se, že tato organizace je už také fakticky ochromena. A jak věřit mýtu, že sdružuje nejvyspělejší ekonomiky, když členem je například Saúdská Arábie, která vlastně žádnou ekonomiku nemá? Ropu těží nadnárodní monopoly podle zahraničních technologií, jen příjmy jdou částečně do jinak zaostalé monarchie.

Skupina G 20 je jedním z nástrojů globalizovaného kapitalismu a tak není divu, že i toto setkání provázely masové protesty. Otázkou však je, na kolik byly spontánní ozbrojené srážky v ulicích Hamburku a zda v pozadí nebyly další provokace.

Když jsem viděl televizní záběry z Hamburku, vybavil se mi sovětský film „To sladké slovo svoboda“ natočený v sedmdesátých letech podle skutečných událostí předchozího desetiletí ve Venezuele. Tamější vojenská pravicová diktatura zatkla komunistické senátory a věznila je ve vojenské pevnosti. Komunistická strana k jejich osvobození zorganizovala kopání podzemního tunelu. Hlavní hrdina s manželkou museli zapřít své názory, vydávat se za obchodníky a přátelit se i s důstojníky v pevnosti, aby zakryli, že v jejich obchodu tunel začíná. Jejich misi málem zhatil bývalý přítel, tak jej raději strana do akce zapojila. Těžký život v podzemí mu nebyl po chuti a stále snil o tom, jak zastřelí ministra války. Nakonec zběhl a se čtyřmi lidmi se zbraní zaťočil na ministra generála. Sice jej zranil, ale všichni v nerovném boji padli. Mnohem efektivnější k demaskování a oslabení režimu

za odlivu revoluční situace se ukázal útek prominentních vězňů diktatury.

Shodou okolností začala vysílat ČT2 začátkem srpna francouzský dokument „Pod praporem mezinárodních brigád“. Celkem objektivně zobrazuje španělskou občanskou válku a líčí ohromnou podporu lidu republiky a boj na její obranu, byť mnohdy živelný. Taková revoluční situace však dnes rozhodně není.

Rozpaky v EU

Nové protiruské sankce vyhlášené Kongresem a podepsané Trumpem mají mít citelné dopady i na evropskou ekonomiku. Ostatně i dřívější sankce EU proti Rusku více škodily evropským firmám než Rusku. USA se všemi prostředky snaží oslabit evropskou konkurenci. Součástí této linie je i koketování s Polskem jako beranidlem k vytváření nových vztahů v EU. Bruselské elity dokáží trestat ČR za nerespektování kvót k rozdělování migrantů, ale zatím mlčí k dekretům z USA.

Nejistotu ve vyjednáváních o způsobech brexitu prohloubil výsledek červnových parlamentních voleb v Británii. Předčasné volby vyvolala sama Mayová a očekávala posílení konzervativních pozic. Opak se stal pravdou a konzervativci ztratili většinu. Musí nyní spoléhat na pomoc severoirských unionistů, což ve vztahu k brexitu může působit další problémy.

Zejména mladí voliči dali přednost labouristům. Viditelně jim nevdá minulost labouristického předáka Corbyna, jenž se netají svými sympatiemi k Fidelovi či Che Guevarovi. Nás ovšem mnozí činitelé KSČM nutí, abychom raději tajili své názory a v předvolební kampani nepřipomínali odpor k NATO. Může mít taková pštroší politika úspěch? Pochybují.

Ilja Jihlavský, 3. 8. 2017

NEJEN RANSDORFOVA FETIŠIZACE PLURALISMU

„Rozkvět“ nadšení pro pluralismus u filozofů prezentujících se jako „tvůrčí marxisté“ nastal u nás v 60. letech, což bylo přímo spojeno s cílenou destrukcí, dezintegrací marxismu, zdůvodňovanou jeho „zmodernizováním“. To se stalo ideovým základem pro přípravu toho, co bylo označeno jako „pražské jaro“, což vedlo k destabilizaci socialistického charakteru našeho společenského zřízení, socialismu!

Tato dezintegrace se prezentovala jako nezbytnost chápat marxismus jako „otevřený systém“, kdy ke zdrojům, jež nastartovaly tento proces, patří ono nastolení problému vztahu mezi vědou a ideologií ve filozofii, při úsilí o popření marxistické filozofie jako vědecké ideologie již z konce 50. let. (viz mj. Zdeněk Košťál, Vztah vědy a ideologie, podklad k diskusi pro vedení MLOKu, 22. 7. 2014) Přitom filozofickou doktrínou, významnou rozkladnou silou marxismu, se stala právě idea, koncepce pluralismu, která byla přímým důsledkem oné „otevřenosti“ marxismu. Jak to nakonec prokázal nejen Ransdorf, ale i další přední ideologové KSČM, mělo, šlo a má jít o „otevření“ marxismu pro zanášení

nemarxistické filozofie, buržoazní ideologie do marxismu vůbec a do marxistické filozofie zvlášť. Ono otevření marxismu představovalo a představuje jeho postupné zamoření, pacifikaci a odzbrojení. (K této problematice se případně ještě na stránkách „Dialogu“ vrátím.)

Zdůvodnění potřeby filozofické koncepce pluralismu byla přebírána jak z „arzenálu“ otevřeného antikomunismu (I. Bochensky, H. Wetter, S. Hook, R. Aron, Z. Brzezinski), tak na straně druhé od představitelů „polyvariantnosti marxismu“, zejména od jugoslávských filozofů okolo časopisu „Praxis“ (P. Vranického aj.). Zde zřejmě i M. Ransdorf hledal svou inspiraci k hlásání své představy, že dílo „teoretické obnovy musí znamenat úplné otevření marxismu navenek i dovnitř, včetně integrace kacířů hnutí.“ (M. Ransdorf, Nové čtení Marxe, díl I., 1996, s. 11)

Tedy i M. Ransdorfa „učarovala“ idea pluralismu hodící se nejen k „novému“ pohledu na marxismus, k „novému“ čtení Marxe, ale i k destrukci socialismu, dle něj „stalinského“ a „brežněvovsko-stalinského“, „byrokratického socialismu“, onoho, dle něj „korumpovaného systému minulosti“. Je až zarážející, co dokázal vyslovit –

napsat a prezentovat jako filozof a prognostik ještě v letech 1995/1996, ve svém „Novém čtení Marxe“. Tedy přes šest let od kontrarevolučního převratu, v zemi vyplněné „velkou“ (kuponovou) i „malou privatizací“, byl Ransdorf stále plný iluzí a sebeklamů.

Čtème: „Šoková terapie, opřená o myšlenkové zázemí, která na Západě beznadějně selhala, našla své apoštoly v zemích bývalého sovětského bloku. Každá revoluce i restaurace mají své iluze (tak jako autor těchto slov, M. R. – Z. K.): iluzi „něžné revoluce“ je to, že jde o zvrát ke kapitalismu. Budoucí léta ukáží, že ve skutečnosti jde o počátek nové fáze cesty k společnosti zítřka. Hodnoty solidarity a rovnosti, sociálních jistot příliš hluboko zakořenily do kolektivní mentality našich národů, než aby bylo možno trvale vrátit vývoj ke kapitalismu. Od korumpovaného systému minulosti je cesta k efektivní tržní ekonomice a k pluralitní demokracii možná jen za předpokladu kooperačního myšlení a jednání všech zúčastněných sil: každá jiná varianta než ta, která se opírá o progresivní sociální konsensus je odsouzena k nezdaru...“ (Tamtéž, s. 246)

Navýsost sebevědomý historik, filozof a prognostik - M. Ransdorf - tedy přichází s absurdním tvrzením, že iluzi „něžné revoluce“ (kontrarevoluce! – Z. K.) bylo, že šlo „o zvrát ke kapitalismu“. To podle něj nebyla a není pravda, o kapitalismus nešlo a nejde! A přitom zijeme již přes čtvrt století v ekonomicky, sociálně i politicky a ideologicky drsném kapitalismu. Z hlediska národní a státní suverenity jsme přišli o vše. Stali jsme se porobenou, zahraničním velkokapitálem ovládnutou zemí, kolonií. Přesto podle Ransdorfa vše bylo a je jinak: šlo a jde „o počátek nové fáze cesty k společnosti zítřka“. Jak to často u něj bývá, je rád neurčitý, mírně řečeno mlhavý. Onou společností je prý společnost založená na „efektivní tržní ekonomice a pluralitní demokracii“, předpokládající kooperační myšlení. Má to být uplatnění oné chimérické „nové racionality“? Kooperační - mezi kým? Mezi vykořisťovateli i naprostou většinou vykořisťovaných?

A ještě jednu citaci z Ransdorfa: „Pravice straší tím, že volební úspěch komunistů by vedl k návratu k tuhému ekonomickému a politickému centralismu minulosti. To je vědomá demagogie! Naše koncepce naopak stojí na rozvíjení politické, ekonomické a kulturní plurality, nikoli na potlačování specifických zájmů, ale na jejich sladování do podoby slohotvorného řádu (metaforická fráze, nevypovídající nic konkrétně uchopitelného! – Z. K.). Samozřejmě, jedním z největších omylů minulosti bylo stavění trhu a plánu do rozporu: tržní ekonomika je v dnešní moderní (kapitalistické – Z. K.) společnosti nezastupitelná a nemůže se jí beze škod vzdát ani jakákoliv současná forma socialismu.“ (M. R.: „Nové čtení Marxe, díl I., 1996, s. 406).

Proto není náhodné, že jeden z rozhovorů s místopředsedou KSČM, M. Ransdorffem v MFD, 30. 11. 2002, nese název: „Jenom blázen by se zbavoval plurality“. Nejen to, ještě podstatnější je jak velkou pozornost věnoval M. Ransdorf tématu pluralismu ve svém referátu „Rozvíjet občanskou společnost a upevnit náš vliv v ní...“ na mezinárodní konferenci u příležitosti 10. výročí založení KSČM 27. května 2000, který uveřejnil Haló noviny 12. června 2000. Již úvodem, ve čtvrtém odstavci, při kritice socialismu doslova říká, varuje: „S čím ale nemůžeme souhlasit, je ochuzení socialismu o dimenzi politického pluralismu. Jestliže definujeme svůj postoj k minulosti, je na místě říci, že tady cítíme nutnost diskontinuitního řezu. Ano, KSČM se otevřeně hlásí k tomu, že bude tvrdě a neústupně hájit politickou, ekonomickou i kulturní pluralitu. Bude prosazovat možnost volby ze skutečných alternativ a otevřený horizont.“ (Haló noviny, 12. 6. 2000)

Dále velebí pluralismus nejen v pasáži „Hlavní cíl: Být vždy pluralitní“. Otázka pluralismu fakticky prostupuje převážnou částí jeho textu. Doslova řekl, že se „musíme ohradit proti líčení komunistického hnutí jako monolitního a odvozeného ze sovětské politické teorie a praxe. Přes kremelskou uzurpací bylo komunistické hnutí i v praxi vždy pluralitní. Lze dokonce vyčlenit určité modely, které se historicky vytvořily.“ Takže ona údajná „kremelská uzurpace“ přece jen nebyla tím, co jinak tak rád zdůrazňoval, neboť jak zde sám tvrdí,

i přes tuto „uzurpací“ bylo komunistické hnutí a socialistické společenství, „politické teorie a praxe“, dle jeho prazvláštního, rozporuplného pohledu, „vždy pluralitní“, neboť vlastně neexistoval jen sovětský model. M. Ransdorf konkrétně poukazuje např. na jakýsi západoevropský, latinskoamerický, východoasijský a jihoafrický model marxismu a socialismu. Modely marxismu připomínám proto, že sem zahrnuje např. u „západoevropského modelu“ takové osobnosti, jako byli György Lukács, Ernst Bloch a Antonio Gramsci atd. (Tamtéž)

Abychom lépe pochopili podstatu problému s „pluralismem“, je třeba si bližší připomenout jeho filozofické pojetí. V dějinách filozofického myšlení se pojem pluralismus (odvozený z latinského pluralis – mnohý, četný) začal používat k označení té koncepce, která na rozdíl od monismu (monos – starořecky jeden), jenž vychází při vysvětlení světa z jednoho a to buď materiálního (z hmoty) nebo duchovního principu (ať je jím u objektivního idealismu duch, absolutní idea, bůh, nebo u subjektivního idealismu naše subjektivní vědomí – počítky, vjemy, pojmy a představy atd.) nebo dualismu (uznání dvou principů – duchovního i materiálního – R. Descartes, I. Kant) uznává existenci více, nebo dokonce nekonečného množství principů, jakýchsi podstat, které jsou chápány jako svébytné, vzájemně odlišné a nepřevoditelné (G. W. Leibniz).

Tento filozofický, idealistický pluralismus však není žádným absolutním pluralismem. Protože oddělenost, izolovanost rozmanitého množství oněch jakýchsi samostatných podstat je jen relativní a to v tom smyslu, že všechny jsou spjaty s „univerzem“ – bohem. Ani zde tedy nejde o absolutní samostatnost a oddělenost oněch podstat, neboť jejich soulad je výsledkem „božské předurčené harmonie“.

Z hlediska obecně filozofického představuje pluralismus (a) v podstatě eklektický směr ve filozofii, který odmítá především materialistické a v některých případech i idealistické řešení základní otázky filozofie z pozic monismu. Sám z pozic v podstatě idealismu uznává jen existenci množství oddělených a samostatných podstat či prvků, částí skutečnosti. (b) Gnoseologický základ filozofického pluralismu spočívá ve zveličování, absolutizování mnohotvárnosti, kvalitativní rozmanitosti objektivní skutečnosti a odmítání materiální jednoty světa v této skutečnosti, odmítání nebo přinejmenším nedoceňování zákonitých souvislostí a přechodů mezi kvalitativně odlišnými a relativně autonomními oblastmi a stránkami skutečnosti. (c) Sociálním základem pluralismu, který se projevuje v jeho sociální úloze, funkci, kterou hraje v třídní společnosti, je to, že je odrazem rozmanitosti, atomizace zájmů jednotlivých tříd a sociálních skupin i vrstev uvnitř daných tříd a skupin kapitalistické společnosti. Kdy však konec konců při zastírání své třídní podstaty a funkce (hledáním „třetí cesty“, hlásáním nadstranickosti a nadtřídnosti atd.) vyjadřuje zájmy kapitálu, buržoazie, jejich nejbohatších a nejvlivnějších vrstev.

Je třeba ještě zdůraznit, že je pluralismus kladen především proti dialekticko-materialistickému monismu, neboť svou podstatou byl a je individualistickým, egoismus preferujícím systémem. Na filozofický pluralismus v buržoazní ideologii pak navázaly především politologické koncepce svými teoriemi politického pluralismu. A to proto, že „filozofie pluralismu“ nejlépe umožňuje jak zastřít podstatu buržoazní demokracie jako diktatury buržoazie a charakterizovat socialistickou společnost jako „totalitní“.

Právě proto idea pluralismu je ve všech svých rozmanitých projevech a aspektech jádrem, přitažlivým středem celého soudobého buržoazního (kapitalismus obhajujícího), filozofického, sociálně politického, sociologického a ekonomického myšlení. Uchvátila i „zanášecí“ buržoazní ideologie do marxismu – „tvůrčí“, „nedogmatické marxisty“, fakticky revizionisty všech odrůd a odstínů. Včetně M. Ransdorfa. Přitom však zde jde jen a jen o šíření iluzí! Kapitalistické ekonomické vztahy jsou sice na jedné straně založeny na konkurenčním boji podnikatelských subjektů, vyjadřují tedy jistý princip „pluralismu“, na druhé straně zde však vystupuje sjednocující princip obhajoby a prosazování kapitalistických vlastnických vztahů, při dominantní roli monopolního kapitálu, princip zachování kapitalismu.

Tedy jak je tomu s onou pluralitou ve skutečnosti? Ve skutečném životě, v dějinách totiž platí zákony dialektiky. Nejen dialektiky systému a jeho struktury, části a celku, nutnosti, zákonitosti a nahodilosti, podstaty a jevu, možnosti a skutečnosti atd. Z hlediska našeho tématu pluralismu a monismu. Při existenci mnohosti, četnosti střetů různých subjektů (společenských tříd, skupin a jednotlivců) a jejich zájmů, dominuje ve společenském vývoji vždy určitý sjednocující princip – zájem, který hraje koneckonců určující úlohu a je určen (dán) objektivními nutnostmi a zákonitostmi. Ať je tímto principem bůh, absolutní idea (Hegel) nebo ekonomicky (určená rozhodujícím, vládnoucím způsobem výroby) a tím politicky a ideologicky vládnoucí třída!

Z hlediska dialekticko-materialistického pojetí dějin, dialekticko-materialistického, historického determinismu je zcela zřejmé, že žádná skutečná, absolutní pluralita (absolutní samostatnost a svoboda těch či oněch subjektů) neexistuje. Určující, i když tak či onak skrytou, ideologicky, propagandisticky maskovanou roli v ekonomickém a politickém systému kapitalismu hraje třída kapitalistů, jejich nejsilnější a tedy nejmocnější skupin. Dnes v monopolním, globálním kapitalismu, imperialismu je to finanční oligarchie, obří nadnárodní společnosti. Proto také soudobý kapitalistický ekonomický a politický systém je založen na monopolním postavení kapitalistických ekonomických vztahů a z politických stran mají monopolní postavení buržoazní politické strany, tedy ona zdrcující většina stran. Takže ona pluralita je vnější, formální. Ne-li všechny, tak zdrcující většina „rozmanitých“ politických stran funguje na sjednocujícím principu prosazování a obhajoby kapitalismu, jeho zachování. Kapitalistické ekonomické vztahy se vyvíjí na principu konkurenčního boje. Sice na jedné straně vyjadřují jistou existenci pluralismu, na straně druhé však zde nutně působí, vystupuje sjednocující princip obhajoby a prosazování kapitalistických vlastnických vztahů při dominantní roli monopolního kapitálu, zachování kapitalismu. „Pluralismus“ zde působí jen a jen na bázi totálního monopolu kapitalistických společenských vztahů.

Závěr

Je nutné připomenout, že buržoazní koncept pluralismu naplno přijalo perestrojkové „nové myšlení“, jež sehrálo zásadní, přímo dominantní roli v totální deformaci a následně destrukci socialismu nejen v SSSR, ale i u nás.

(Pokračování na s. 6)

NEJEN RANSORFOVA FETIŠIZACE PLURALISMU

(Dokončení ze s. 5)

„Nové myšlení“ při opuštění marxistické, dialekticko-materialistické metody a teorie poznání skutečnosti a s tím spjatá praktická politika komunistických stran, vyvolaly obrovský zmatek v hlavách i v praktické činnosti nejen komunistů, ale i ostatních socialisticky orientovaných občanů. Tak došlo k dezorientaci a podlomení jejich schopnosti k politickému odporu vůči kontrarevoluci, k obraně socialismu a pomohlo vytvořit reálné podmínky pro vítězství kontrarevolučních převratů na přelomu 80. a 90. let minulého století!

Zdeněk Košťál

ZLOČINY KAPITALISMU

50 největších kauz po obnově kapitalismu v ČR

ARBITRÁŽ S CME - Američané investovali do rozjezdu TV Nova. Po odchodu generálního ředitele Vladimíra Železného však ČR musela za neochráněné investice zaplatit CME 10,7 miliard Kč. Škoda: 10,7 miliard. Trest: žádný

ARMÁDNÍ ZAKÁZKY - Kolem nákupu armádní techniky včetně obrněných transportérů Pandur, Gripenů či špatných padáků panuje mnoho pochybností a problémů. Škoda: mezinárodní ostuda a mnoho miliard. Trest: žádný

BEZDRÁTOVÁ PRAHA - Projekt „Bezdrátové Prahy“, který nikdy nefungoval, vznikl za primátorství Pavla Béma. Škoda: 390 milionů. Trest: žádný

EURODOTACE - V případě rozdělování eurodotací na severozápadě Čech konstatoval audit, že 90% těchto prostředků bylo vyplaceno neoprávněně. Škoda: až miliardy. Trest: zatím žádný.

GROSSOVY AKCIE - Expremiér Stanislav Gross zbohatl na akciích energetické firmy, které od kamaráda koupil za 21 milionů a prodal za 110 milionů. Firma poté zkrachovala. Škoda: 89 milionů. Trest: žádný.

ARBITRÁŽ S DIAG HUMAN - Diag Human se od roku 1996 soudí s ČR o náhradu ztrát, na základě poškození dobré pověsti. Firmě podle arbitráže náleží 8,33 miliardy, ČR se odvolala. Škoda: odhad 8,33 miliardy. Trest: žádný.

HARVARDSKÉ FONDY - V kuponové privatizaci Viktor Kozený sliboval jistotu desetinásobku vložených peněz. Tisíce lidí však nedostaly vůbec nic. Škoda: 16 miliard. Trest: žádný.

H-SYSTÉM - Petr Smetka připravil při stavbě domů 1095 lidí o 980 milionů. Škoda: necelá miliarda. Trest: Smetka odsouzen na 12 let.

HUŠÁKOVA SAZKA - Vysočanská hala stála z původních 2,75 mil. - 9 miliard, a její šéf A. Hušák pobíral několikamilionový plat, což byl jeden z faktorů, který zapříčinil krach haly. Škoda: nejméně 7 miliard. Trest: žádný.

CHEMAPOL - Tato firma se 40 tisíci zaměstnanci pod vedením Václava Junka zkrachovala. Škoda: až 17 miliard. Trest: žádný.

CHVALOVSKÉHO PODVODNÉ MASO - Někdejší šéf českého fotbalu vylákal z banky 1,5 miliardy, údajně na vývoz masa. S těmito penězi však platil staré dluhy. Škoda: 1,5 miliardy. Trest: Chvalovský dostal 10 let.

IPB - Vinou nekrytých úvěrů a krachu banky přišel stát a tedy daňový poplatník i o „rodinné stříbro“ v podobě plzeňského Prazdroje. Škoda: nejméně 200 miliard. Trest: minimální.

IT SLUŽBY - Ministerstva proplácet IT firmám miliardy korun za software, správu sítí a licence. Tyto služby jsou buď předražené, nebo nefungují (viz registr vozidel). Škoda: miliardy. Trest: žádný.

IZIP - Do neúspěšného projektu

elektronických zdravotních knížek investoval stát téměř dvě miliardy korun. Škoda: nejméně 470 milionů. Trest: žádný.

KAMENCOVÉ JEZERO - Areál (30 ha) kolem jezera u Chomutova pronajala radnice zastupiteli za ODS na 50 let. Nájem: 250 tisíc. Na tomto pozemku jsou přitom stavby včetně hotelu za 80 milionů. Škoda: desítky milionů. Trest: žádný.

ROMAN JANOUŠEK - Odposlechy prokázaly jeho vazby na bývalého primátora P. Béma a magistrátní úředníky, prostřednictvím kterých ovlivňoval činnost magistrátu a dalších institucí. Škoda: nevyčíslitelná. Trest: žádný

KARLOVSKÁ LOSOVAČKA - Podle rozsudku NSS losování mohlo navodit dohady o tom, že nešlo o losování, ale o hledání předem určeného lístku, který se nedařilo najít. Škoda: mezinárodní ostuda. Trest: 500 tis. Kč pro KV magistrát.

KEY INVESTMENT - Některé Pražské městské části a města investovaly peníze občanů do podezřelých obligací ještě podezřelejší firmy spojené s politiky. Škoda: stamiliony. Trest: žádný.

KNIŽNÍ VELKOOBCHOD - Někdejší lídr ODS Miroslav Macek se podílel na získání Knižního velkoobchodu za 39 milionů, ale účetní hodnota byla 60 milionů. Škoda: 21 milionů. Trest: žádný.

KOCOURKOVY MILIONY - Exministr průmyslu a obchodu Martin Kocourek (ODS) podle svých slov »odklonil« před rozvodem 16 milionů na účet své matky. Získal je podivným obchodem s akciemi. Škoda: 16 milionů. Trest: žádný.

KONKURNÍ MAFIE - Bývalý soudce Berka a spol. na základě zfalšovaných dokumentů poslal do konkursu 10 firem. Škoda: Mnoho miliard. Trest: Vzhledem ke škodě malý.

ALKOHOLOVÁ TRAGÉDIE - Teprve až mrtví a osleplí lidé přiměli politiky, aby se začali zabývat obří problematikou pančovaného alkoholu. Škoda: nevyčíslitelná. Trest: zatím žádný.

LÁZNĚ KYSELKA - Zkáza unikátních staveb po chaotické privatizaci na začátku 90. let. Nikdo za nic nemůže a ČR zřejmě přijde o další kulturní památku. Škoda: nedozírná. Trest: žádný.

LIBERECKÝ ŠAMPIONÁT - Kauza, která po sobě zanechala dluhy ve výši cca 100 mil. korun. Škoda: přes 100 milionů. Trest: žádný.

MAJETEK SSM - Velký majetek SSM (Socialistického svazu mládeže) se rozdobil za zlomek ceny mezi neprůhledné firmy. Škoda: dvě miliardy. Trest: žádný.

MOSTECKÁ UHELNÁ - Kriminalisté zahájili trestní stíhání manažerů, kteří jsou spojeni s kauzou privatizace Mostecké uhelné společnosti. V případě jde o miliardy, zabývá se jím i švýcarská justice. Škoda: miliardy. Trest: žádný.

OPEN CARD - Projekt karty Pražana vyšel na miliardu korun, ačkoliv původně měl stát 90 milionů korun. Škoda: 910 milionů. Trest: žádný.

PENZION PALAS - Zřejmě jen

díky „správným“ rozhodnutím si mohl dovolit vystavět luxusní sídlo v Ludvíkově na Bruntálsku někdejší ministr zemědělství Jaroslav Palas. Škoda: nejméně 20 milionů. Trest: žádný.

PLZEŇSKÁ PRÁVA - Politici a významné osobnosti studovali na vysoké škole v Plzni, kde bylo možné za dva roky získat doktorát. Škoda: mezinárodní ostuda Trest: žádný.

POLDI KLADNO - Továrník Vladimír Stehlík dovedl ocelářský gigant ke krachu Škoda: nejméně 200 milionů. Trest: minimální.

PRIVATIZACE ČESKÉHO TELECOMU - Při privatizaci této gigantické společnosti se podle vyšetřovatelů rozdělovali úplatky ve výši 300 milionů korun. Škoda: stamiliony i mezinárodní ostuda. Trest: žádný.

POZEMNKY POD AREÁLEM SPARTA - Pozemky pod stadionem prodala skalní příznivkyně klubu novým majitelům za směšných 750 Kč/m². Majetky patřily původně pozemkovému fondu. Škoda: 178 milionů. Trest: úřednice to bude splácet 495 let.

DAVID RATH A SPOL. - Ze středních Čech se přes státní zakázky podle odposlechů a kriminalistů odlévaly značné finanční prostředky Davidu Rathovi a jeho „klanu“. Škoda: desítky milionů korun. Trest: zatím žádný.

RUMOVÁ AFÉRA - Za masivní fingovaný vývoz rumu v roce 1992 byl obžalován i jeden soudce, svědci mluvili o účasti lidí z ministerstva vnitra. Škoda: 60 milionů. Trest: jeden podmíněčný trest.

MEGATUNEL OKOLO TĚŽBY LITHIA - Právo těžby získala firma miliardáře Karla Janečka. Ten vyjednává, která cizí firma zaplatí víc. V ČR se odhadem nachází 6,5 milionu tun lithia, jsme první na světě v zásobách této suroviny důležité pro jadernou energetiku, výrobu baterií a akumulátorů, pro farmaceutický průmysl i jako přísady do speciálních skel a keramik, např. pro teleskopy, ponorky i kosmické lodě. Čistý zisk z těžby je odhadován minimálně na tři biliony Kč, ale spíše může činit přes deset bilionů korun. Splacením dluhů z těchto příjmů bychom se mohli zbavit závislosti na Západě, ovšem to americká, pardon česká vláda nepřipustí.

SOUKOVÁ ŠKODOVKA - Lubomír Soudek chtěl z Plzeňské Škodovky udělat světového strojírenského giganta. Škoda: miliardy. Trest: žádný.

SRBŮV ČESKÝ DŮM - Nevýhodný pronájem domu v Moskvě, za nějž byl odpovědný tehdejší generální sekretář ministerstva zahraničí Karel Srba, stát připravil o 26 milionů. Škoda: 26 milionů. Trest: Srba osvobozen.

STÁTNÍ MATURITA - Předražené, plně chyb. Škoda: nejméně 100 milionů. Trest: žádný.

TUNEL BLANKA - Předražená obří stavba z éry primátora Pavla Béma měla čtyři roky zpoždění. Škoda: 26 miliard. Trest: žádný.

DOPRAVNÍ PODNIK PRAHA - Kvůli předraženým smlouvám na výrobu jízdenek odtékaly z pražského DP měsíčně desítky milionů korun. Škoda: desítky milionů. Trest: zatím žádný.

UNIPETROL - „Pět na stole v českých...“ - v kauze privatizace ropného giganta čelili čeští a polští politici podezření, že si vzájemně rozdělili více než miliardový úplatek. Škoda: miliardy. Trest: minimální.

ÚŘEDNICE DOUBOVÁ - Bývalá exšéfkyně karlovarského stavebního úřadu si změnou územního plánu proměnila svoje bezcenné pozemky v lukrativní stavební parcely. Škoda: 25 milionů. Trest: žádný.

ZVLNĚNÁ DÁLNIČKA D47 - Dálnice u Ostravy se vlní, podle silničářů má špatné mosty a další

vady. Navíc podle některých expertů byla výstavba mnohonásobně předražena. Škoda: stovky milionů. Trest: žádný.

PROMOPRO - Předražená zakázka ozvučení českého předsednictví EU, kterou realizovala firma ProMoPro, stála 525 milionů. Firma tak stát měla připravit o 388 milionů. Škoda: 388 milionů. Trest: zatím stiháno 11 lidí.

PODPORA SOLÁRNÍKŮ - Na dotované výkupní ceně el. energie získávají majitelé solárních elektráren 36 mld. ročně. Podpora el. energie získaná z obnovitelných zdrojů navíc zdražuje cenu proudu. Škoda: 36 mld. ročně. Trest: žádný.

POŽÁR VINOHRADSKÉHO PIVOVARU - V roce 2000 na území památkové rezervace, kde stála tato unikátní stavba, vznikl developerský projekt. Zapálením památky ušetřil neznámý pachatel investorovi spoustu peněz. Škoda: nedozírná. Trest: žádný.

SETUZA - Vinou nevýhodné a tajné smlouvy, kterou posvětil exministr zemědělství Palas, ovládli potravinářský gigant s miliardovým obratem podnikatelé Pitr a Mrázek. Škoda: miliardy. Trest: Tomáš Pitr je již 2 roky ve vazbě.

SPOR S NOMUROU - Nomura investovala v IPB, která v roce 2000 zbankrotovala, a stát ji poté prodal ČSOB za jednu korunu. Spory skončily smírem, ČR Nomuře vyplatila 3,6 miliardy. Škoda: 3,6 miliardy. Trest: žádný.

PŘEDRAŽENÝ JUSTIČNÍ AREÁL - Původně stál justiční palác v Brně 805 milionů, nakonec to ale bylo 1,87 miliardy. Krajský soud za to dostal pokutu 1,9 miliardy, 3/4 mu byly odpuštěny. Škoda: 1 miliarda. Trest: žádný.

VIAMONT - Firma Viamont bývalého ministra dopravy A. Řebíčka získala státní zakázky za 3,5 miliardy. Sám prý firmu před nástupem do funkce prodal a za akcie dostal 750 milionů. Škoda: stovky milionů. Trest: žádný.

Zdroj: SANEP (Středisko analýz a empirických průzkumů)

P. S.

Tento přehled koluje internetem. Zařazení většiny kauz je jednoznačné, u některých lze spekulovat, že by tam být neměly a každý podle svých zkušeností by zařadil jiné případy.

(ij)

„MINIMÁLNÍ PROGRAM“ V BRNĚ

16. června byl na panelové diskusi Klubu společenských věd v Brně prezentován a diskutován Minimální program komunistické strany tak, jak byl vytvořen Marxisticko-leninským odborným klubem a publikován v „Dialogu“ č. 332. Program vzbudil zájem všech účastníků, kteří se vyjádřili v tom smyslu, že program je velmi kvalitně zpracovaný, je na něm patrně investované úsilí i čas. Vznegli dílčí kritické připomínky jako např. to, že program ignoruje problematiku 4. průmyslové revoluce. Pozastavili se nad tím, že tento velmi komplexně, pečlivě zpracovaný dokument neměl možnost projít celostraníckou debatou.

Diskuse o programu proběhla ještě v období před odsouhlasením volebního programu zasedáním ÚV 27. 6. 2017. Ústředním výborem odsouhlasený program nehodlám před volbami kritizovat, ale je skutečně škoda, že iniciativa některých členů byla přehlédnuta a Minimální program komunistické strany tak, jak jej předložil MLOK, nebyl diskutován ani v rámci ÚV a ani se s ním nemohla seznámit členská základna.

V. K.-J.

PROHLÁŠENÍ VLÁDY KLDŘ PROTI SANKCÍM RB OSN

6. srpna USA sestavily v Radě bezpečnosti OSN „rezoluci o sankcích“ 2371, která je zaměřena na úplné zablokování hospodářského rozvoje KLDŘ a (zablokování) zlepšení životní obyvatelstva a označuje test mezikontinentální balistické rakety za „hrozbu pro mezinárodní mír a bezpečnost“.

Tato „rezoluce o sankcích“ OSN, ze všech důvodů a cílů, je výsledkem d'abelských pokusů USA izolovat a potlačit KLDŘ, což představuje zjevné porušení její suverenity a otevřenou výzvu vůči ní.

Přístup KLDŘ k nejsilnějším jaderným silám je spravedlivým a legitimním opatřením k sebeobraně, které chrání suverenitu země a právo národa na existenci před panovačnými a násilnými činy USA, které je učinily svým obchodem k provádění politiky extrémního nepřátelství a představují jadernou hrozbu pro KLDŘ déle než půl století.

Úspěšné testovací odpálení mezikontinentální balistické rakety ze strany KLDŘ bylo přísným varováním pro USA, které jsou usazeny daleko napříč Pacifikem a plodí bezohlednou a nebezpečnou vojenskou provokaci a opovržlivou kampaň sankcí vůči KLDŘ.

Nicméně Spojené státy jsou zděšenější a zoufalejší namísto toho, aby přijaly existenci KLDŘ a naučily se s ní koexistovat. Snaží se vést situaci na Korejském poloostrově na pokraj jaderné války, šíleně pádíce k provádění raketového cvičení proti KLDŘ a nasazení masivního strategického vybavení na poloostrově.

Právě v tomto kontextu USA zmanipulovaly Radu bezpečnosti OSN k sestavení „rezoluce o sankcích“, které jsou horší než kdykoli předtím, zahrnující úplný zákaz dokonce i běžných obchodních činností a ekonomické výměny, čímž před celým světem zveřejnily svůj zlý úmysl vymazat ideologii a systém KLDŘ a vyhladit její lid.

Na druhé straně USA způsobují takové vydírání, nemajíc čas si otřít ústa, čínice nestoudně poznámky, že zvažují takzvanou vojenskou možnost zaměřenou na KLDŘ.

Existují země, na které platí absurdní hrozby USA a jsou země, které leží pokořeny před zastrašováním USA.

Spojené státy, které tvrdí, že jsou „jedinou velmocí světa“, a sousedé KLDŘ, nikterak menší rozlohou než USA, jsou tak vyděšeni jen dvěma testy mezikontinentálních balistických raket KLDŘ, že dělají spoustu scény, štekajíce navzájem. Sledování jejich zloby pouze zdvojnásobuje hrdost KLDŘ ve velké síle země a znovu potvrzuje její víru, že cesta, kterou si zvolila, je jediným způsobem, jak přežít a prosperovat.

KLDŘ již získala vše, co potřebovala, majíc v rukou vše, co chtěla, náročným bojem za nejhoršího režimu sankcí, který vytvořily četné „rezoluce o sankcích“ OSN, přijaté na podnět USA během posledních několika desetiletí. Je to jen zoufalá naděje uvažovat o jakémkoliv šanci, že KLDŘ se oťrese o palec nebo změni svůj postoj sankcemi tohoto nového druhu, uvalenými nepřátelskými silami.

(Pokračování na s. 7)

PROHLÁŠENÍ VLÁDY KLDR PROTI SANKCÍM RB OSN

(Dokončení ze s. 6)

Vzhledem k tomu, že USA zahájily provokaci v plném rozsahu vůči KLDR ve všech oblastech politiky, ekonomiky a armády, nic nemůže změnit vůli a odhodlání armády a lidu KLDR reagovat přijetím rozhodných odvetných opatření.

Vláda KLDR vážně prohlašuje, že se musí vyrovnat s těžkou situací, kterou vytvořily zběsilé činy USA a jiných nepřátelských sil.

Zaprve, KLDR neuzavře žádnou dohodu s USA, která byla sestavena USA a dalšími nepřátelskými silami, jako protiprávní porušení suverenity země.

KLDR přijímá opatření na posílení sebeobranného jaderného odstrašení, aby čelila politice extrémního nepřátelství a jaderné hrozby proti ní ze strany USA, největšího jaderně ozbrojeného státu na světě. Nazvání těchto opatření „hrozbou pro mezinárodní mír a bezpečnost“ je gangsterská logika, která naznačuje, že zbytek světa by se měl stát buď koloniemi USA, které slouží jejich zájmům, nebo se stane obětí jejich agrese.

Země, které otevřeně usilují o udržení stálé jaderné hegemonie tím, že provádějí většinu jaderných testů na světě a odpalují mezikontinentální balistické rakety, kdykoli chtějí, přijímají nezákonné a protiprávní „rezoluce o sankcích“ ke kriminalizaci posilování sebeobraně jaderné síly KLDR a vynucují tyto sankce za údajné jejich „porušení“. To představuje vrchol odporného dvojího metru.

Dokud nepřátelská politika a jaderná hrozba USA budou pokračovat, KLDR bez ohledu na to, co kdo bude říkat, nikdy neuvede své sebeobranné jaderné odstrašení na jednací stůl ani se neodchýlí ani o kousek od cesty, kterou si sama zvolila, cesty posilování státní jaderné síly.

Zadruhé, když si USA vymyslely „rezoluci o sankcích“ zmanipulováním RB OSN, aby

zničily svrchovanost KLDR a její právo na existenci a rozvoj, KLDR se přesune do své rozhodné akce spravedlnosti, jak již objasnila.

USA se chovají absurdně tím, že se uchylují k anachronickým sankcím a nátlakové kampani proti KLDR namísto ocenění strategického statusu KLDR a věnování náležitě pozornosti opakovaným varováním. Neudržitelné chování USA pouze urychlí jejich vlastní zánik.

Vzhledem k tomu, že gangsteři USA zůstávají nezměněni ve své nízké a zlostné provokaci, bude KLDR dále zvyšovat sílu spravedlnosti, aby důkladně vykořenila příčinu války a agrese, a nikdy se neodvrátí od tohoto zápasu až do cíle.

Zatřetí, KLDR nechá USA draze zaplatit za veškeré zločiny, kterých se dopustily vůči státu a lidu této země.

USA kdysi vedly tragickou válku, v níž se tato země změnila v moře krve a ohně a nenechaly kámen na kameni, aby zničily ideologii a systém KLDR po desetiletí. USA se smutně mylí, pokud považují svou pevninu za bezpečné útočiště, protože je na druhé straně oceánu.

Ty země, kterým USA poskytly „díky“ za odměnu za účast ve spiknutí, aby nyní vynalezly hanebnou „rezoluci o sankcích“ proti KLDR prostřednictvím svého tajného uspořádání, se nikdy nebudou moci vyhnout odpovědnosti za zvýšení napětí na Korejském poloostrově a ohrožení míru a bezpečnosti regionu.

Pokud Spojené státy nedokáží jednat uvážlivě, přetrvávající ve svých bezohledných pokusech o potlačení KLDR, nebudeme kolísat nebo váhat použít jakoukoli formu konečných prostředků.

KLDR nepovolí v souběžném rozvíjení obou front, trvalého praporu obrany míru, a bude pokračovat v pochodu přímo vpřed na konec cesty, kterou si sama zvolila, bez nejmenšího odchýlení.

ratifikovala v roce 1967 a dalších letech (tedy lidově demokratická a socialistická republika, ne polistopadová garnitura). Základním dokumentem je Úmluva o právním postavení uprchlíků (1951) a její Protokol (1967). Úmluva zavazuje státy, aby osobám v postavení uprchlíků zaručily dočasné útočiště, ochranu, ale také konkrétní práva týkající se majetku, přístupu k soudům, ke vzdělání, k práci, sociálnímu zabezpečení atd. Uprchlíci jsou dále samozřejmě chráněni i dalšími úmluvami o lidských právech, ke kterým daný hostitelský stát přistoupil. Úmluva rovněž potvrzuje tzv. zásadu *non-refoulement*, tedy *princip zakazující navrácení uprchlíků do země, ve které by byla ohrožena jejich osobní svoboda či život*.

Úmluva a její Protokol definují uprchlíka jako „osobu, která se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo odmítá vzhledem ke shora uvedeným obavám, ochranu své vlasti“. Zároveň vylučuje ochranu osobám, které se pravděpodobně dopustily válečných zločinů, zločinů proti lidskosti či závažného nepolitického trestného činu.

Jsou to ale jednotlivé státy, které rozhodují, koho budou považovat za uprchlíka a poskytnou mu ochranu (azyl). To je mnohdy nesnadné a časově náročné rozhodnout v případech masového přívalů utečenců např. z oblastí válečných konfliktů či přírodních katastrof. Klíčová mezinárodní instituce na ochranu a pomoc uprchlíkům a osobám v obdobném postavení je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR). Ten působí již od roku 1951 a jeho hlavním posláním je péče o uprchlíky, kterým poskytuje materiální pomoc, jídlo, vodu, přístřeší či lékařskou péči, ale také asistenci při žádostech o azyl, s programy návratu a přesídlování atd. UNHCR také dále podporuje dodržování mezinárodního uprchlického práva a pomáhá s jeho interpretací. Sídli v Ženevě a má své zastoupení v dalších 127 zemích, včetně České republiky.

3. Jak to vypadá s uprchlíky v České republice? I přes mediální povyk, počet uprchlíků vzhledem k domácí populaci je v ČR hodně pod evropským průměrem. Konkrétně v roce 2015 bylo na 1000 domácích obyvatel 2,5 imigranta, přičemž jsou započítány i osoby z EU. Za námi je už jenom Portugalsko, Chorvatsko a Slovensko. Nejvíce imigrantů (40 na 1000) je v Lucembursku. Vysoký podíl mají také na Maltě, v Irsku, Rakousku, Švédsku, Dánsku, Belgii, Německu, ale i v těchto zemích nemají ani 15 imigrantů na 1000 domácích.

V roce 2015 požádalo v EU o azyl 1 322 000 osob. Dostalo jej 333 925 osob převážně ze Sýrie. Jedná se o 1 promile evropské populace.

Od roku 2012 tvoří většinu žadatelů o azyl Sýřani, ale do tohoto data to byli občané Ruské federace. I přesto, že většinu žadatelů tvoří Sýřané, i tak žadatelé z evropských zemí (!) - Srbsko, Kosovo, Albánie, Ukrajina, Rusko přesahují 10 % všech žadatelů.

V ČR požádalo v roce 2015 o azyl 1 525 osob a uděleno bylo 71 azylů (!). 399 osob dostalo statut doplňkové ochrany, takže se mohou na území ČR zdržovat maximálně 3 roky a na žádné dávky nárok nemají. Z těchto 1525 žadatelů bylo nejvíce Ukrajinců, následovali Kubánci a až poté byly žádosti Sýřanů.

Nejedná se o výjimečná čísla: např. v roce 2006 bylo uděleno 268 azylů, v předchozích letech to bylo

plus minus stejné (a nikdo neřekl, že by ruinovali naše hospodářství).

Žadatelů o azyl ubývá - nejvíce jich bylo v roce 2001, kdy azyl v ČR požadovalo cca 12 000 osob...

V ČR je nejvíce imigrantů z Ukrajiny. V žádném ze zemí evropského kontinentu netvoří většinu migrantů žádná národnost z Předního východu ani jiné středoasijské země. Výjimkou je Anglie, kde je z pochopitelných důvodů nejvíce cizinců z Indie.

Počet lidí, kteří se narodili jinde, než v zemi, kde žijí, je v ČR opět velmi nízký. Jedná se 3,8 % osob žijících na území republiky. Nejvyšší procenta jsou ve Švýcarsku (29,6), v Rakousku (17,4) a Švédsku (16,9). Za námi je jenom Slovensko, Rumunsko, Bulharsko a Polsko. Mezi lety 2010 - 2015 se počet cizinců v ČR nezměnil. Naopak v drtivé většině zemí od nás na západ cizinců přibývalo, i když řádově o pár procent (nejvíce v Norsku o 3,6 %). Opět jsou zde započítáni i cizinci z jiných zemí EU.

Počet osob, kterým se daří získat občanství v některé z evropských zemí, se pohybuje dlouhodobě kolem 800 osob ročně.

Všechna data (a mnohá další) jsou snadno dohledatelná na EUROSTATU.

Podle výzkumů veřejného mínění by uprchlíkům rozhodně nepomohlo 82 % české populace...

V 90. letech byl počet uprchlíků z válečných zón na Balkáně několikrát větší než diskutovaná kvóta maximálně požadovaná kvóta na přijetí uprchlíků, která stanovila pro Českou republiku přijmout 2691 prověřených uprchlíků od roku 2015 do konce roku 2017. V roce 1948 přijalo tehdejší Československo několik desítek politických exulantů z Řecka, tedy možná více než 10x tolik, kolik stanovuje kvóta určená EU.

II.

Dost pravděpodobně se facebookovým a mailovým matadorům dostal do ruky **článek o tom, že v České republice jsme z drtivé většiny Češi, což by dokázalo testy DNA a což je super a musíme si tuto genetickou čistotu chránit. Takovým proklamacím prostě nevěřte!** V DNA není národnost NIJAK zakódovaná. Podobné výzkumy probíhají tak, že podobné genetické znaky, které se projevují v jednom regionu a které vyplývají z příbuznosti lidí a podobných podmínek, ve kterých žijí, se hledají i u populací žijících jinde. Pak se tedy dozvíte, že lidé, kteří žijí v České kotlině, mají také např. 10 % DNA,

která je charakteristická pro populace žijící ve Francii apod. To, co říkají tzv. národnostní testy DNA, představuje geografickou informaci. Tedy např. lidé žijící v ČR se hlavně v minulosti množili s lidmi z Německa, Slovenska, Maďarska, ale také Středomoří apod. Obecně lidé na světě jsou směsí, která pochází z přibližně 5 000 matek, které přežily katastrofickou změnu klimatu po výbuchu sopky Toba před 70 000 lety. Za 2 000 generací nás odlišné klimatické a geografické podmínky rozdělily na populace, které si jsou na první pohled nepodobné. Skandinávci rozhodně vypadají jinak než Afričané, ale jejich DNA si je bližší než DNA dvou šimpanzích tlup ze dvou různých údelí.

Výsledky testů DNA české populace říkají, že nejsme příliš kosmopolitní populací, což pro obnovu našeho genofondu není úplně ideální...

Navic testy DNA jsou velmi drahé. Vzorky, které jsou zkoumány, jsou obvykle velmi malé, čítají až na výjimky desítky nebo v lepším případě stovky jedinců. Jsou poměrně málo reprezentativní. Také určování tzv. národnostní DNA je lukrativní obchod. Jsou laboratoře (někdy přidružené k univerzitám!), kam pošlete „plivanec“ a oni vám za pár tisícovek řeknou, zda jste „Čech“ nebo z kolika procent.

Podobná „vědecká“ potvrzení rozdílnosti ras a národů byla velmi populární na přelomu 19. a 20. století, kdy se měřily lebky a určovaly vizuální charakteristiky jednotlivých národností a ras. Národ je však pojem spojený s buržoazním státem, je subjektivní a historicky podmíněný. Ve středověku lidé chápali svoji identitu úplně jinak a dost pravděpodobně projekce individuální existence prostřednictvím národa jednoho dne vymizí. Národnosti vznikají a zanikají, jejich příslušníci chápou svoji národní identitu subjektivně. Pokud se budete cítit jako např. Kelt, jste Keltem, i kdyby vaše DNA byla nejpodobnější třeba s křováký.

Závěrem bych chtěla stručně shrnout, že je třeba pokorně se vrátit k Marxovu „Proletáři všech zemí, spojte se!“ a zamyslet se nad podstatou této geniální, skutečně soudružské a lidské věty.

Věra Klontza-Jaklová

PAMĚTNÍ DESKA OSVOBODITELŮM V SRDCI PRAHY ODSTRANĚNA

V dubnu 2017 byla odstraněna ze Staroměstské radnice pamětní deska osvobození Prahy, zdánlivě za účelem rekonstrukce, nicméně sever Naše Praha-čt přinesl informaci, že už „zřejmě zmizí zcela“. Rozhodnutí o odstranění desky potvrdili i pražští zastupitelé KSČM a pracovníci velvyslanectví Ruské federace, informovaní o něm vedením hlavního města. V médiích však nelze oznámení o tomto rozhodnutí nalézt. Nepozvedly se téměř žádné hlasy proti takovému skandálnímu jednání.

Důvodem k odstranění desky má být údajná nepravdivost jejího textu: „Dne 9. května osvobodila vojska 1. ukrajinské fronty slavné Rudé armády, jimž velel hrdina Sovětského svazu maršál Ivan Stepanovič Koněv, bleskovým úderem těžce bojující Prahu, která mu z vděčnosti udělila čestné občanství.“ Je možné uvěřit povídačkám o údajném snadném osvobození Prahy a útěku nacistů bez boje do amerického zajetí, když v Pražské operaci padlo 50 tisíc vojáků Rudé armády? (Tuto hodnotu uvádějí současné zdroje.)

Není náhodné, že nad připomínku osvobození Prahy jsou po r. 1989 stavěny „Slavnosti svobody“ v Plzni. Připomínka Rudé armády se do naší „svobody“ prostě nehodí. Ostatně, dnešní „vlastenecký prezident“ Miloš Zeman byl iniciátorem přesunu Dne vítězství z 9. na 8. května, aby termín odkazoval na západ a nikoli východ.

Při rekonstrukci Staroměstské radnice byly sneseny všechny pamětní desky, včetně té připomínající Jana Želivského, s textem: „Mluvčí radikálního křídla husitského lidu pražského Jan Želivský, revoluční kazatel v kostele P. Marie Sněžné a bojovník za sociální spravedlnost, byl dne 9. března 1422 stat' na dvoře Staroměstské radnice. Padl, protože stál v cestě měšťácké reakci.“ Vrátil se deska zpět? A pokud ano, bude to v nezměněné podobě? Ve sdělovacích prostředcích o tom nelze nalézt ani zmínku.

Prokop Haken

„NĚKDO TO RÁD HORKÉ“ ...a to hned ve dvojitém vydání

I.

Tématem číslo jedna, na kterém předvolební matadoři získávají lacíné body, není nic jiného než **problematika uprchlíků, migrantů, exulantů, azylantů, ekonomických běženců...** Považuji za tragické a nebezpečné fašizující tendence velké části české populace prostupující napříč politickým spektrem. Je mi jasné, že si rozhodně u některých nevyšším popularitu a moje názory nebudou (bohužel a paradoxně) všeobecně přijaty a dost možná budu i nabádána, že před volbami není na místě šťourat do „kontroverzních“ témat, říkat něco jiného, než si myslí většina, zvláště když jsem sama kandidát. Odmítám strkat do šuplíku své přesvědčení jenom proto, že je momentálně v menšině. Také odmítám taktiku tvorby volebních programů typu: abychom nikoho nenaštvali a lidi to vzali, místo abychom pečlivě studovali, přemýšleli, vysvětlovali. Věřte, že bych dokázala říkat, co se ode mne očekává, co nikoho nenaštve a patrně bych strčila do kapsy různá „okravatovaná“ ega. Omlouvám se, že se tak vyjadřuji, ale nemám svědomí na přetvářku a lidé dnes nemají přepych, aby lhali sami sobě. Nechci psát a říkat nic, o čem nejsem přesvědčená, pro co nemám argumenty. Moje obavy z toho, kam společnost spěje, jsou příliš velké na

podobné lehkováznosti.

Nechci opisovat a opakovat, co napsali jiní lépe než já. V konkrétním případě SMKČ. Komplexní, marxistický text každý coulem analyzující problematiku migrace z pera mladých komunistů sdružených v této organizaci vycházel na pokračování v „Dialogu“ v roce 2016 a najdete jej snadno na stránkách <http://www.komsomol.cz>.

Ráda bych však dodala několik ilustračních údajů hlavně pro ty, co nedokáží odolat prvoplánovým informacím. Prosím o zamyšlení se nad nimi.

Jistě jste také dostali mail s tím, jak je to hrozné, že ti, co dostanou azyl, dostanou také automaticky sociální dávku a že to je nepřijatelný děs. Je pravda, že ten, kdo dostane azyl, má právo na sociální dávky i pomoc v nouzi, ale...

1. Politický azyl je poskytován podle přísných pravidel, která podrobně zkoumají soudy. Je to zdoluhavý a přísný proces. Není to automatické právo.

2. Povinnost poskytovat azyl osobám pronásledovaným politicky nebo nábožensky pro ČR vyplývá z mezinárodních závazků, které republika v minulosti ratifikovala. Existují dokumenty, které podepsala již československá vláda v roce 1948, 1951, znovu

100 LET OD NAROZENÍ VASILA BIĽAKA

V srpnu si připomínáme sté výročí narození významného československého politika a osobnosti nejen našich dějin, ale i mezinárodního dělnického a komunistického hnutí, soudruha Vasila Biľaka. Pro sympatizanty i odpůrce se stalo Biľakovo jméno symbolem reálného socialismu, s jeho klady i chybami, přece však je politik čím dál pozitivněji hodnocen těmi, kteří na vlastní kůži pochopili výhody „modernizací“ socialismu směrem k jeho destrukci i následný kapitalistický ráj.

Vasil Biľak, krejčovský učeň, bojovník Slovenského národního povstání, začínající politický vůdce slovenských komunistů aktivní za modernizaci této části státu, kritik Novotného národnosti politiky, člověk v boji proti kontrarevoluci a krizi konce 60. let, zásadní postava reálného socialismu a jeho zahraničního směřování, i jeden z mála, kteří brzy prohlédli perestrojkovou blamáž a její budoucí následky, osobnost haněná další čtvrtstoletí a přitom svými zásadami budící neustálý zájem. Sta let by se dožila nejvýznamnější slovenská politická osobnost, československý komunista, vlastenec a přesvědčený internacionalista.

Vzpomínky na učňovská léta v Hradci Králové přispěly k jeho lásce k Čechům a utvořily silnou vazbu s bratrským národem, stejně jako rusínský původ Vasila Biľaka předurčil u tohoto politika pozitivní vztah k ruskému a ukrajinskému národu, k Sovětům. Biľak se nenechal unést ani protičeským nacionalismem, ani šovinismem údajně „nezávislosti“ bez ohledu na spojence, který nám dobyl ztracenou svobodu. Zůstal Slovákem, přispěl obrovskou měrou pro raketové tempo rozvoje Slovenska, jak po stránce hospodářské, tak kulturní. Konec konců Biľakův patriotismus k východnímu Slovensku je citelně znát ještě dnes v úctě obyvatel rozdílného politického názoru k osobnosti někdejšího reprezentanta socialismu.

Biľak neměl zapotřebí při vši kritičnosti k tehdejšímu prezidentovi Novotnému nechat se unést do proudu revize dosažených výsledků a budoucího směřování a 20 let po

úspěšné revoluci za potlesku kapitalistických států a jejich médií strhnout kormidlo a opakovat prvorepublikové sociální defekty na druhé straně barikády. I přes neuvěřitelnou dehonestaci kampaň neohnul páteř, nenechal se zlákat lacinou popularitou a nestal se figurkou cizího zájmu, ani v roce 1968, ani po roce 1989. Nepotřeboval pro líbivost socialismus léčit trhem a dávat mu „lidskou tvář“, věděl, že socialismus sám o sobě je zárukou lidskosti a věděl i to, že kapitalizace z něj udělá jen pouhou rekvizitu, za kterou se vybijí navracené vykořisťování.

Mnoho slov, často velmi negativních, bylo o Vasilu Biľakovi řečeno. Ti, kteří je pronášejí, upadli nebo brzy upadnou do zapomnění. **Pravda ale zůstala pravdou!**

-P-

Vasil Biľak byl jedním z mála členů ÚV KSC, kdo události listopadu 1989 označil za kontrarevoluci, když většina si to odmítala připustit nebo mlčela.

Soudruh Vasil Biľak na posledním jednání „starého“ ÚV KSC 24. 11. 1989:

...*Žiadna vláda nedovolí rozvracať štát, a ak dovoľí, tak súhlasí s tým, že sa bude opakovat niečo, čo sa stalo v Poľsku, že budeme druhá politická strana, ktorá sa dobrovoľne vzdá moci. A to by sa nemalo pripustiť.*

...*Sú skutočne za socializmus tí, ktorí rečia z balkóna Melantrichu na Václavskom námestí? A ak nie sú za socializmus, tak sú proti socializmu. A čo je proti socializmu, tak nemôže byť revolučné, ale kontrarevolučné. ... Je mi proti myslí, aby tak zaslúžilí členovia, ako súdruh Husák, ktorý od mladosti zasvätil - a vieme, čo všetko vykonal a vytrpel za pravdu socializmu - i súdruh Indra, ktorí toľko urobili pre stranu, pre konsolidáciu, pre ľud, odchádzali ako nejaká obeť hodena na ulicu. ... Mali by sme byť zajedno i v tom, že Komunistická strana Československa by sa nemala dobrovoľne vzdáť moci. (Potlesk.)*

120 LET OD NAROZENÍ VÁCLAVA KOPECKÉHO

27. srpna 2017 uplyne 120 let od narození jednoho z nejbližších spolupracovníků Klementa Gottwalda, předního českého komunistického politika a publicisty Václava Kopeckého, neodmyslitelně spojeného s bolševizací KSC a vítězstvím pracujícího lidu nad buržoazií a reakcí v únoru 1948 a výstavbou socialistické společnosti.

Studoval práva na Universitě Karlově, ale studia nedokončil a stal se profesionálním revolucionářem. V roce 1919 se podílel na založení Marxistického sdružení, organizace levicové inteligence. Členem KSC byl od jejího založení v roce 1921, od roku 1929 členem ÚV a od roku 1931 politbyra ÚV KSC, v letech 1931 - 1938 poslancem Národního shromáždění. Od poloviny 20. let působil jako redaktor komunistického tisku, od roku 1928 redaktor *Rudého práva*. V letech 1938 - 1945 byl členem moskevského vedení KSC, 1945 - 1953 ministrem informací, 1953 - 1954 ministrem kultury a 1954 - 1961 náměstkem předsedy vlády. Byl hlavním představitelem kulturní politiky KSC 40. a 50. let. Na IX. sjezdu KSC 1949 přednesl referát o výchově mas v duchu marxismu-leninismu. V letech 1955 a 1957 byl dvakrát vyznamenán Řádem Klementa Gottwalda. K jeho nejznámějším knihám patří *Tricet let KSC* (1951) a *ČSR a KSC* (1960).

Václav Kopecký se nikdy otevřeně nepostavil Chruščovově linii „překonání důsledků kultu osobnosti“, která přinesla liberalizaci v politice i ekonomice a v nedlouhé době vedla k obnově kapitalismu ve většině zemí socialistického tábora. Nicméně patřil až do své smrti k zastáncům politiky J. V. Stalina, v roce 1955 přednesl hlavní projev při odhalení jeho památníku v Praze (odštěpeného dynamitem za pouhých sedm let) a ve své poslední knize v roce 1960 jej ještě zmiňuje jako „soudruha Stalina“. Kopeckého úmrtí příznačně spadá do období „destalinizace“, likvidace pojmenování většího veřejných prostranství po Stalinovi a jeho pomníků, do období zahájení westernizace kultury a nástupu

konzumerismu, ke škodě výstavby socialismu už nikdy nepfekonaných.

Václav Kopecký zemřel 5. srpna 1961 v Praze. Byl pohřben v Národním památníku v Praze na Vítkově, po kontrarevoluci byla urna s jeho popelem přemístěna do společného hrobu představitelů československého komunistického hnutí na Olšanské hřbitovy. Státní novinářská cena Václava Kopeckého, zřízená v roce 1962, byla zrušena už o dva roky později. Pražské náměstí Václava Kopeckého bylo v roce 1968 přejmenováno zpět na Strossmayerovo.

Leopold Vejr

Václav Kopecký o předmnichovské republice, ikoně dnešního režimu

Bylo strašné se dívat, jak v letech nezaměstnanosti dělníci a dělnice v nouzi a bídě strádali, jak se postupně znehodnocovala jejich pracovní síla, jejich schopnosti, jejich kvalifikace. Nezaměstnaní dělníci nemohli ovšem platit ani činže v domech, kde bydlili, a tak byli hromadně vyhazováni se svými rodinami z bytů. V té době např. rostl počet nouzových kolonií v předměstích a v okolí Prahy. Dlužno si vzpomenout, že v době kapitalistické vlády první republiky byla hromadným zjevem žebrot. Žebrající lidé chodili po pražských ulicích a po domech a prosili o kousek jídla nebo obnošený šat.

V letech nezaměstnanosti a strašlivého zbídačování dělnictva jsem zažil několik případů krvavého protidělnického teroru. Byla to především střelba četníků do dělnických dětí a mládeže v Radotíně 20. dubna 1930, která měla být prvním činem surového zstrašování dělnictva, volajícího po chlebu a práci. Vláda zakázala našemu svazu mládeže akci »Rudých letnic«, která měla svoji tradici již z doby Socialistické internacionály mládeže. Naše mládež se nechtěla zákazu podříditi a odhodlala se »Rudé letnice« pořádat v podobě ilegálně připravované demonstrace. Konala se v neděli 20. dubna 1930 v obci Kosoří,

V sobotu 12. srpna 2017 oslavil významné životní jubileum 95 let vážený soudruh **Miloš Jakeš**, přední československý politik a stranický činitel a dlouholetý čtenář komunistického listu „Dialog“.

Od roku 1945 byl členem ČSM a KSC, v letech 1955 - 1958 absolvoval Vysokou stranickou školu ÚV KSSS v Moskvě, od roku 1958 byl pracovníkem aparátu ÚV KSC, v letech 1968 - 1977 předsedou ústřední kontrolní a revizní komise KSC, od roku 1977 členem ÚV KSC, kandidátem předsednictva ÚV KSC, tajemníkem a členem sekretariátu ÚV KSC, od roku 1981 členem předsednictva ÚV KSC. Poslancem Federálního shromáždění byl od roku 1971, od roku 1981 členem jeho předsednictva. Je nositelem řady vyznamenání, např. Řádu práce (1958), Řádu republiky (1972), Řádu Vítězného února (1973), Řádu Klementa Gottwalda (1982), Hrdina socialistické práce (1982).

V prosinci 1987 byl Miloš Jakeš zvolen generálním tajemníkem ÚV KSC. 24. 11. 1989 společně s celým předsednictvem ÚV KSC odstoupil a 7. 12. 1989 byl v rozporu se stanovami vyloučen ze strany předsednictvem ÚV KSC, ovládnutým kontrarevolucionáři. 12. 12. 1989 byl donucen k rezignaci na funkci poslance.

Soudruh Miloš Jakeš zůstal i po svém vyloučení z KSC politicky aktivní a nadále obhajuje myšlenky socialismu navzdory rozpoutané antikomunistické štvanci a pokusům o jeho perzekuci. Své vzpomínky a názory shrnul v knize *Dva roky generálním tajemníkem*, vydané nakladatelstvím Regulus v roce 1996.

Redakce komunistického listu „Dialog“ přeje soudruhu Miloši Jakešovi vše nejlepší, především pevné zdraví do dalších let a vyslovuje mu vřelé díky za celoživotní úsilí o mír a společenský pokrok.

Z projevů Miloše Jakeše na pražských teoreticko-politických konferencích

Dá se říci, že přes všechny změny, které přinesla doba, rozvoj vědy a techniky, vzdělanost, rozvoj výrobních sil, informační technika a další, je Komunistický manifest

stále platnou vizí budování spravedlivé společnosti, socialistické a poté komunistické, i přesto, že reálně existující socialismus byl v Evropě dočasně poražen. Výsledky, kterých socialismus dosáhl, pozitivně změnil život stamilonů lidí a donutily kapitalismus k ústupkům v zájmu pracujících, které se dnes znovu ruší.

Na příčiny porážky socialismu nejsou názory jednotné. Jedno je však zřejmé, mezinárodní kapitál a nepřátelé socialismu zneužívají dočasně porážky, aby v rozporu se skutečností celou éru budování socialismu očernili a odsoudili činnost, i samotnou existenci komunistické strany.

Vyvolali vlnu bojového antikomunismu, zastrajující občany, provádějí protilidovou politiku.

Podle mého názoru porážku socialismu nezpůsobila především studená válka a existující nedostatky v životě socialistické společnosti. Rozhodující úlohu sehrál odklon od marxismu-leninismu, netřídní rozkladná politika vyjádřená v Chruščovově politice odsuzování a očerňování stalinské éry (XX. sjezd) a voluntarismus. Důsledkem této politiky bylo oslabení mezinárodního komunistického hnutí, nejednota uvnitř komunistických stran, což vedlo k roztržce s Čínou, ke vzniku eurokomunismu a maoistických skupin. V důsledku oslabení komunistických stran došlo k nepokojům v NDR, Polsku, kontrarevoluci v Maďarsku, vzniku Pražského jara v Československu, což vše působilo rozkladně v mezinárodním komunistickém hnutí a nahrávalo nepřátelským silám.

Po roce 1986 to byla rozkladná politika Gorbačovovy perestrojky, která pod praporem demokracie a glasnosti, za mezinárodní podpory, rozrušila jednotu strany, destabilizovala státní orgány, narušila ekonomický rozvoj, dezorientovala občany, což otevřelo cestu destrukčním silám a vedlo k rozpadu Sovětského svazu, porážce socialismu v bývalém SSSR a vedlo nezbytně k porážce socialismu v evropských zemích úzce všestranně spojených se Sovětským svazem a KSSS. Tato porážka měla a má neblahé důsledky i na jednotu mezinárodního komunistického hnutí, kterou je nezbytné obnovit.

nedaleko od Radotína, kam byla určena legální manifestace »Rudých letnic«. A když průvod dětí a mládeže se z Kosoře vracel, aby přes Radotín došel na tamní nádraží a jít do Prahy, postavila se na silnici u Radotína četa četníků, aby pochodu průvodu dětí a mládeže přes Radotín zabránila i za cenu krvavé střelby, jak zněl příkaz vlády. Netušili jsme, že by četníci mohli být tak suroví a že by mohli střílet do dětí.

V roce 1931 jsem byl jako komunistický poslanec v Košutech vyšetřovat tamní střelbu četníků do dělníků, demonstrujících za svá práva. V Košutech byli zavražděni tři lidé, při čemž se před soudem potvrdilo, že jeden dělník byl zabit tak, že mu zbesílý četník bodlem četnické pušky propíchl hrdlo a zvířecky ho zavraždil.

Byl jsem druhého dne po střelbě ve Frývaldově, v Dolní Lipové roku 1931 a na místě krvavého útoku četníků proti nezaměstnaným jsem se u kaluži krve střel se zemským prezidentem na Moravě Janem Černým. V márnici hřbitova jsem pak viděl osm mrtvol lidí, jež byli četníky zavražděni. Měli smrtelné rány do břicha. Zjistilo se však, že jedna zabitá dělnice zemřela po roztržení lebky pažbou četnické pušky. Tehdy zastavilo práci z hněvu nad střelbou v Dolní Lipové všechno kamenické dělnictvo tohoto slezského území; dělnictvo stávkovalo až do pohřbu, zatímco se na školách po tři dny nevyučovalo a děti vily ve školách

věnce, jež byly položeny na hroby obětí, při čemž nad hroby promluvil soudruh Klement Gottwald. A podobné případy krvavého zastrasování zbídačovaného lidu zažili i druzí komunističtí poslanci.

Ono se mohlo leccos zdát za první republiky na oko hezké. Praha byla krásná, neboť Praha byla krásná za králů a císařů a byla krásná i v době vlády kapitalistů, kdy na tuto krásu stékalo tolik slz chudoby, utrpení a bolesti. Vnější vzhled Prahy v jejích ulicích a náměstích byl za vlády buržoazie přímo uhrančivý tím, že se pěstovala oslňující reklama obchodních domů, hnaná až ke groteskní výstřednosti bičem kapitalistické konkurence. Všelijakých lákadel byla v Praze přemíra, lákadel všeho druhu. Výklady na Václaváku a na Příkopě zářily. Byly plny elegantních a krásných věcí, vyrobených rukama dělníků. Avšak: copak si mohl dělník něco z té krásy koupit, když mu mzda stačila sotva na nutnou obživu rodiny? A co si mohl koupit člověk, pracující za plat, většinou velmi nízký plat?

Cožpak nebyl v Praze rozdíl mezi periferií a centrem města? Kdyby dělníky z Košic, Břevnova, Michle, Hrdlořez, Malešic, Proseku apod. bylo před válkou napadlo si vyjít ve skupinách na procházku do luxusních tříd Prahy, tak by je policie dovnitř Prahy nepustila a rozháněla by je pendreky v domnění, že jde o komunistickou demonstraci.

(Z knihy „ČSR a KSC“)

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list

Číslo 333 - červenec-srpen 2017, uzávěrka 15. 8. 2017

Roční předplatné včetně poštovního 250,- Kč.

Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků.

Vychází zpravidla jako dvouměsíčník. Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu Josef Mráček, Pozňanská 437, 181 00 Praha 8 nebo na MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.

Internetové stránky <http://www.kldialog.cz>.

Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.